

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 19: ETT MONSTERS HÖGRA HAND

- ”Invasionsplaner!?”

Djorgo verkade inte förspilla någon tid.

De två cyborgerna hade lyckats infiltrera den mystiska, underjordiska basen och osedda tagit sig in i en slags mindre kommandocentral. Där hade de snabbt oskadliggjort två Ledzahiska underofficerare och låst in dem i ett förråd. Haka hade knappt hunnit låsa förrådsdörren från utsidan och sett till att ingen annan kunde ta sig in i kommandocentralen innan Djorgo hade skyndat fram till ett strategiskt kontrollbord där ett hologram verkade bekymra den blåklädde cyborg. Haka gick fram till honom.

- ”Vad har du hittat, Djorgo?”

- ”Vilka de här soldaterna än är så verkar de inte ha några fredsbevarande avsikter.”

Djorgo hänvisade till bordet och hologrammet framför dem. Det visade en hel flotta av skepp i omloppsbana och tungt bestyckade marktrupper, med artilleri och t.o.m. stridsvagnar i olika formationer. De alla bar de typiska roströda Ledzahfärgerna och deras emblem och gradbeteckningar. Som Kapten och militär själv hade Djorgo inga problem att tyda hologrammets betydelse. Men det som oroadde honom mest var det tilltänkta målet.

- ”Det här är strategier för att överta och hålla Great King!”

Haka var allt annat än en militär strateg. Men han var inte dum nog att inte begripa vad Djorgo visade för honom. Han var förfärad.

- ”De skurkarna!” utbrast han förargat. - ”Cogo hade rätt! Vi måste varna Prinsessan.”

- ”Ja,” höll Djorgo med honom om. - ”Men vi måste få veta mer.”

Snabbt plockade Djorgo fram sin Kalkylator. Det var mer än hans hjälm som hade fått sig en uppdatering det senaste året. Han hittade ett digitalt uttag på det holografiska bordet och kopplade in Kalkylatorn där. Omedelbart började den handstora superdatoren att ladda ner och också bearbeta all information.

- ”Vi behöver fakta, bevis, annars kommer ingen att tro oss,” förklarade Djorgo medan Kalkylatorn arbetade. - ”Vem är deras ledare? Vad har de för motiv?”

Haka gav honom en undrande blick.

- ”Motiv?”

Djorgo suckade. Ständigt verkade han glömma bort att Haka allt för ofta inte hängde med i diskussioner med ens de lättare invecklade ord.

- ”Anledningen till varför de gör som de gör,” förtydligade han med en djup suck. Haka fnös till. Han visste när hans kamrater ansåg honom som pinsam. Djorgo hade alltid varit extra duktig på att påpeka det.

- ”Det visste jag väl,” svarade han trotsigt, ovillig att erkänna att han egentligen inte hade gjort det.

Rastlös och även något nervös började Haka hålla utkik genom fönstren medan Djorgos Kalkylator arbetade vidare med att samla in och bearbeta all bevisning. Han höll sig till kanterna av fönstren för att undvika att bli upptäckt utifrån. Den lilla kommandocentralen som de hade funnit befann sig lyckligtvis högst uppe i ett torn på basen strax under

grottans tak så det var lite insyn, men Haka ville vara försiktig i alla fall. Han kanske inte kunde undvika sin klumpighet men han visste när en situation var på allvar och när han måste vara försiktig. När de hade smugit sig in hade de undvikit och passerat åtskilliga soldater och befäl som patrullerade runt och arbetade i basen. Soldaterna hade förefallit lugna men verkade ändå vara i en slags beredskap. Att bli upptäckta här mittibland så många fiender var inte vad de två cyborgerna önskade, trots deras gemensamma styrka och vapen till hands. De skulle ändå bli övermannade av de stora och tungt beväpnade Ledzaherna. Basen i sig var dessutom nästan som en labyrint, den var ännu större än vad de först hade trott från utsidan och de hade nära på gått vilse åtminstone två gånger tills de hade hittat den här lilla kommandocentralen högst upp, inte långt ifrån den stora antennen. Haka fann lite tröst i att vara så nära antennen. Med den som riktmärke visste han i alla fall vart han höll hus och det, förutom att de än så länge var oupptäckta, var ett starkt övertag. Dessutom hade han inte glömt vad Djorgo hade lovat honom angående den där antennen. Och då var det bra att veta var den höll hus.

Precis när Djorgo verkade vara färdig vid hologrambordet fick Haka syn på någonting en bit bort utanför fönstren. Han duckade instinktivt för att inte synas och kikade nyfiket ut över fönstrets nedre kant på en särskild Ledzahr som ensam var på väg mot en ingång i en annan del av basen strax nedanför. Mannen bar deras traditionella röströda rustning men en betydligt stiligare sådan och dessutom en lila mantel över axlarna. Dessutom marscherade han fram raskt och med rak rygg. Haka visste att han hade sett honom förut och inte allt för länge sedan heller. Genast började han vinka till sig sin långsmale vän.

- ”Pst! Djorgo, kom hit.”

Att Haka viskade till honom kunde bara betyda en sak. Djorgo skyndade sig ljudlöst fram till sin korte vän och hukade sig intill honom och tittade ut han också.

- ”Ser inte han där bekant ut?” frågade Haka och pekade. - ”Mannen närmast fönstret?” Ledzahren med den lila manteln hade nu stigit in i ett rum snett under kommandocentralen men han var ändå fullt synlig genom ett stort panoramafönster. Han var dessutom inte ensam i rummet, det fanns en annan Ledzahr där hos honom också. Denne man bar ingen rustning, den förste av deras folk som de två cyborgerna hade sett som inte gjorde det, men mannen bar ändå vackra kläder, inte helt olikt hur senatorerna i gamla antika Rom hemma på Jorden en gång hade klätt sig, flera tusen år sedan. Den stora skillnaden var att dessa kläder var, naturligtvis, som all Ledzahisk design också kopparfärgade. Troligtvis var denna toga-klädde Ledzahr en civilist, förmodligen med ett offentligt ämbete. Och att han befann sig här på en hemlig, underjordisk bas var ett intressant mysterium. Men just nu var den större Ledzahren i den pampiga rustningen och lila manteln av större betydelse. Djorgo startade kikaren i sitt nya visir igen för att kunna se mannen bättre. Han fnös till när han kände igen honom.

- ”Jo visst!” svarade han och gav Haka en liten retfull klapp på axeln. - ”Det är ju din vän, ’muntergöken’.”

Det var han, den samme Ledzahr som Haka tidigare under eftermiddagen hade råkat krocka ihop med på Great King och som hade skällt ut honom för hans klumpighet och varit nedlåtande mot dem båda för att de var cyborger.

- ”Knappast! Jag väljer faktiskt bättre vänner än det där,” påpekade Haka och slängde en blick åt Djorgo. Den blåklädde cyborgern log tacksamt under hjälmen. Haka hade precis gett honom en komplimang. En komplimang som verkligen värmdes hans hjärta. De båda återvände till att observera den mantelklädde Ledzahren i rummet snett nedanför.

- ”Utav någon anledning är jag inte alls förvånad av att finna honom här,” erkände Djorgo. - ”Den viktigare frågan är varför han är här.”

I vänstra ögonvrån märkte bägge cyborgerna att en tredje Ledzaher var på väg mot rummet. Även han var stiltigt klädd i rustning och bar många dekorationer och en röd mantel.

- ”Det verkar som om de ska något slags möte,” konstaterade Djorgo och reste sig hastigt upp. - ”Det vore synd om vi missade det. Kom!”

Djorgo var redan på väg att låsa upp dörren till kommandocentralen innan Haka förstod att de skulle ge sig av. Han skyndade efter sin blåklädde vän så fort han kunde. Djorgo kunde vara mycket snabb och lätt på foten. Inte lika snabb som Cogo, men inte långt ifrån. Haka hade dessvärre inte deras smidighet och fick alltid kämpa för att hänga med. Han blev allt mer fundersam när han insåg att Djorgo ville att de skulle ta sig ut på själva taket på basen. Varför kunde hans vänner aldrig hålla fötterna på jorden? Varför var de alltid så ivriga att klättra omkring? Lite motvilligt följde han efter, inte för att höjden var skrämmande utan för att balansen var lite svår att kontrollera.

- ”Vart ska vi, Djorgo?”

Djorgo stannade och pekade mot taket precis strax snett under dem. Det var taket på det rum som Ledzaherna samlades i. Den tredje hade redan anlänt och de behövde skynda sig över för att kunna spionera på deras samtal. Men att snabbt ta sig över dit innebar ett hopp på över fyra meter tvärs över och även ett fall på minst fem meter.

- ”Vi måste ta oss över till andra sidan så vi kan höra vad de säger,” förklarade han och gjorde sig redo att hoppa. Haka spärrade upp ögonen när han insåg att de måste ta sig över, utan någon avsats att tala om dessutom.

- ”Vänta!” utbrast han och grep tag i Djorgos arm. - ”Det är väldigt långt över dit.”

- ”Vad är det, Haka? Vi har inte tid att tveka nu.”

Djorgo var otålig, vilket inte var underligt. Med hans smidighet var ett sådant här hopp ingenting. Men för den betydligt kortare och tyngre Haka var det mycket att begära. Det var inte hoppet i sig han oroade sig över. Haka bara visste med säkerhet att han aldrig på egen hand skulle ta sig över till det andra taket, det fanns inte en chans. Inte utan hjälp. Och just eftersom de hade ont om tid var han tvungen att be om hjälp, oavsett hur pinsamt det kändes.

- ”Kasta mig...” mumlade han. Djorgo stirrade undrande på honom. Hade han hört rätt?

- ”Va?”

- ”Jag kan inte hoppa så långt!” erkände Haka irriterat. - ”Du måste kasta mig!”

Djorgo sa inget. Det fanns det ingen anledning till. Han kände till Hakas begränsningar och han borde ha insett problemet tidigare. Han grep tag i sin väns gröna rustning med bägge händerna, redo att hjälpa honom över, när Haka plötsligt hindrade honom och stirrade på honom med uppspärrade ögon.

- ”Uhm... säg inget till Cogo, va?”

Trots brådskan kunde Djorgo inte låta bli att flina under hjälmen. Ja, Haka hade tur att Cogo inte var här just nu. Den unge cyborgern hade retat stackars Haka till förbannelse.

- ”Inte ett ord,” sa han. - ”Jag lovar.”

I samma stund och utan mer förvarning grep han åter tag i honom och med all sin styrka kastade Djorgo ut honom över det öppna gapet mellan de två byggnaderna. Haka flög och föll sedan snabbt genom luften som en stor sten. Han kom över till andra sidan men med nöd och näppe. Med ett dämpat vrål gled han tillbaka över kanten och klamrade sig fast för att inte falla ner. Men han började redan förlora greppet och det fanns ingenting än

släta ytor att fatta tag i. Som tur var hade Djorgo redan tagit sig över och lyckades gripa tag i Hakas handled. Han skyndade sig för att hjälpa sin vän upp på taket. De båda drog en lättnadens suck när Haka var säkert uppe. Men nu var det bråttom.

Djorgo gestikulerade till Haka att från och med nu vara så tyst som möjligt och följa honom. De båda smög sig skyndsamt bort över taket mot det rum med det stora panoramafönstret där de visste att mötet skulle äga rum. Här uppe på taket fanns det ingen insyn i rummet. Men cyborgerna hade turen att hitta en liten ventilationstrumma som ledde direkt in i rummet precis under deras fötter. De kunde höra allt som sas där nere. De båda lade sig ner på mage och lyssnade uppmärksammat. Om de hade riktig tur kanske de skulle finna fler svar på vad som försiggick här.

Lord Topha stod vid det stora panoramafönstret när Amiral Jaihla, den Ledzahiska flottans överbefälhavare, steg in i rummet. De båda hälsade artigt och kortfattat på varandra och Amiralen hälsade därefter också på den tredje individen i rummet som hade anlänt först av dem alla, folkets talesman Abreah som hade föredragit att invänta deras möte sittandes i en soffa. Förutom hälsningarna sa de tre männen ingenting. Tystnaden rådde i rummet medan Jaihla låste dörren noga från insidan. Sedan tog han loss en liten apparat från sitt bälte och aktiverade den. Med ett svagt surrande ljud sökte den efter buggar och alla sorters avlyssningsapparaturer. De ville inte ha några oönskade lyssnare, varken från Lord Nehrs spioner eller från någon annan.

Topha lutade ena handen mot fönsterkarmen och knackade mot den med pekfingret medan han väntade på att skanningen skulle färdigställas. Vanligtvis var han en tålmodig man men den senaste tiden hade gjort honom allt mer otålig.

En duns utanför uppe på taket, inte alls långt ifrån panoramafönstret, drog till sig de tre Ledzahernas uppmärksamhet. Ljudet följdes av ytterligare en duns, men inte lika tung. Men sedan hördes ingenting mer och ingenting syntes utanför fönstret så de tänkte inte mycket mer på det. Dunsarna måste ha kommit från alla de lösa stenar från grottans tak som ibland lossnade och föll ner. Det var vanligt förekommande här. Det kunde eka i stora delar av hela basen när dessa stenar ibland föll. De åstadkom ingen skada men Ledzaherna ryckte alltid till varje gång, vilket bara avslöjade den nervositet som numera rådde bland dem. Överraskningar var ingenting de lovprisade numera.

Jaihla nickade slutligen, nöjd med resultatet av skanningen.

- ”Ingenting,” konstaterade han. - ”Vi kan tala.”

- ”Vad är er rapport?” frågade Topha kort.

- ”De sista förberedelserna är klara. Flottan och våra militära styrkor står redo och inväntar order.”

Topha, med händerna knäppta bakom ryggen under den lila manteln, nickade. Sakta vände han sig mot det stora fönstret och blickade ut över resten av basen.

- ”Utmärkt. Tack, Amiral Jaihla.”

Topha lät verkligen tacksam men tillika trött konstaterade Jaihla. Kanske inte så konstigt. Hela deras krigsmakt stod redo men den var inte längre Tophas eller ens Ledzahernas att kommendera över. Krigsmakten tillhörde numera helt och hållet Lord Nehr.

- ”Betyder det att vi snart kan lämna den här stenen, Lord Topha?” frågade amiralen öppenjärtligt.

- ”Förhoppningsvis,” var det ärligaste svar Topha i nuläget kunde ge. - ”En mindre grupp får stanna kvar här för att se till att all kommunikation i det här solsystemet fortsätter att

vara reglerad av oss tills Great King är helt under vår kontroll. Ju mer förvirring och mörkläggning desto bättre för oss.”

- ”Är det Lord Nehrs order, Sir?”

Topha dröjde med sitt svar och mötte inte sin amirals undrande blick. Han skulle inte neka Jaihla ett ärligt svar men det gjorde ont i själen varje gång han tvingades svara på dessa frågor.

- ”Ja.”

- ”Hur länge till måste vi stå ut med den galenpannan?”

Topha och Jaihla vände sig mot Abreah som nu hade anslutit sig till diskussionen. Den något yngre mannen, klädd i sin kopparfärgade toga, satt kvar i soffan med knäppta händer och tittade mot sin forne ledare vid panoramafönstret med stirrande, bestämd blick.

- ”Nehrs planer att ta över galaxen kommer att stå oss alla dyrt,” fortsatte han. - ”Och vi kommer för alltid bli ihågkomna som dem som hjälpte honom.”

- ”Vakta din tunga, Abreah!” fräste Topha och hans lila mantel svajade efter hans hastiga rörelser när han vände sig om helt från fönstret. - ”Det här är en militär operation, inte en politisk debatt.”

Abreah verkade fullständigt oberörd av utbrottet. Han satt lugnt kvar med händerna knäppta.

- ”Jag är här enbart som er rådgivare, Min Lord, som ni önskade.”

- ”Och när jag vill ha dina råd kommer jag att be om dem,” muttrade Topha och vände sig åter mot fönstret. Abreah observerade honom noga. Topha uppvisade samma beteende som han hade gjort i flera år nu, enda sedan Nehr hade tagit makten över Ledzah. Topha var inte respektlös när han vände honom ryggen. Han snarare skämdes över att behöva se sina landsmän i ögonen, även om han inte erkände detta lättvindigt. Det var därför Abreah hade ställt sin fråga i första taget; hur länge till skulle de behöva utstå denna terror som bröt ner hela deras folk både utifrån såväl som inifrån? Hur länge till skulle de och vad som återstod av deras stolthet överleva?

Sakta reste Abreah sig upp. Hans händer förblev knäppta.

- ”Topha, vi har känt varandra i över tjugo år.”

Han talade till sin forne ledare nu som den vän, som den del av hans familj, han också tillhörde.

- ”Under sjutton av dessa år har jag sett er leda Ledzah väl,” fortsatte han. - ”Ni har aldrig bett om mina råd, ni brukade uppskatta att jag talade ut om det jag tänker, när jag tänker det.”

Topha kunde inte argumentera mot det. Vad Abreah sa var sant, ärlighet och avsaknad av blyghet att förmedla den hade alltid varit hans starkaste egenskap. Och hans komplimang mot hans gamla bedrifter värmdde mer i Tophas hjärta än vad han just nu ville kännas vid.

- ”Det var andra tider, min vän,” svarade han i betydligt vänligare ton än tidigare. - ”Vi bör glömma det förflutna och inte tala om det mer.”

Abreahs ögon smalnade. Ilskan växte. Deras förflutna var det enda de hade kvar av det som en gång var det sanna, fria Ledzah. Må han bli förbannad för all tid och evighet om han skulle tvingas sluta minnas som alla andra tvingade sig själva att göra! Hans händer förblev inte längre knäppta.

- ”Sedan när är det förbjudet att ens säga vår mening bland enbart våra egna?” frågade han och hans annars så mjuka röst höjdes till en trotsig ton. Han vände blicken till Amiral Jaihla till vänster om honom.

- ”Är rummet buggat?” frågade han, trots att han redan visste svaret. Jaihla skakade på huvudet i tystnad och bekräftade det bara ytterligare. Och det, i sin tur, gav än mer energi till Abreahs irritation och självsäkra trotsighet. Han och hans två kompanjoner var helt ovetandes om de två cyborger som låg på taket precis ovanför deras huvuden och kunde via en liten ventilationstrumma höra vart enda ord som sas i rummet.

- ”Är den övermäktige Lord Nehr närvarande?” frågade Abreah och slog ut med armarna för att förstärka sin åsikt. - ”Jag kan inte se honom eller hans efterföljare. Kan ni?”

- ”Det är vi som är Lord Nehrs efterföljare, Abreah. Alla Ledzaher är hans efterföljare,” påminde Topha med bestämd röst. Men det gjorde Abreah bara än mer förargad.

- ”*Inte* den här Ledzahren!” fräste han och pekade på sig själv. - ”Jag har aldrig svurit min lojalitet till den där Jordvarelsen och kommer aldrig göra det heller. Jag skär hellre halsen av mig själv!”

Hans ord var starka men de var ingen överdrift, de var sanningen. Det visste samtliga tre som befann sig i rummet.

- ”Eller menar ni, Min Lord, att ni kommer att skvallra?” undrade Abreah plötsligt. Frågan chockade honom själv lika mycket som Topha. Men det hade kanske gått så långt nu att de tvingades ifrågasätta varandra. Ingenting var längre säkert.

- ”Är din lojalitet större till honom än till dina egna landsmän?”

- ”Du vet *var* min lojalitet ligger!”

Att han ens blev ifrågasatt var en förolämpning. Nej, mer än så. Det var riktigt, han och Abreah hade känt varandra nu i årtionden. Tillsammans hade de och flera andra styrt Ledzah, tills Nehr hade anlänt till deras värld. Men trots Jordvarelsens ankomst och alla dess konsekvenser hade de båda Ledzaherna förblivit vänner. T.o.m. förblivit familjemedlemmar även om den tiden var numera officiellt förbi. Abreah kände honom utan och innan och Topha kände honom lika väl tillbaka. Åtminstone trodde han att han fortfarande gjorde det. Att plötsligt få sin lojalitet så kraftigt ifrågasatt utan skäl var mycket sårande.

- ”Våga aldrig anklaga mig för att vara en förrädare!” röt Topha bryskt och gav Abreah ett varnande finger. - ”Jag skulle aldrig svika dig! I alla dessa år har jag lyckats hålla din sanna lojalitet hemlig genom bortförklaringar, lögnen och ren tur! Jag har gjort allt för att skydda dig och oss alla, Abreah, vad du än vill tro.”

Abreah stod kvar. Han backade inte undan eller sänkte blicken. Han visade ingen ånger eller skam för vad han sagt. Men att göra sin forne ledare upprörd var det enda sättet att få veta med säkerhet. Det var mer regel än undantag att när Topha blev arg kunde han bli som mest ärlig. Men han var också den ende Ledzaher kvar från den gamla regimtoppen som Nehr fortfarande tillät i sin absoluta närhet. De andra var antingen förvisade, degraderade, fängslade eller döda. Abreah ville inte tro det om sin vän men att utesluta förräderi eller korrupcion ur alla tänkbara scenarion var farligt. Innan de kunde fortsätta detta möte var han tvungen att veta att Topha inte hade vikit inför Nehrs hot eller manipulationer tillslut. Han var nu mycket lättad över att så inte verkade vara fallet.

- ”Det hade ni inte behövt göra, Sir, om ni inte hade tillåtit Jordvarelsen att ta makten,” svarade han lugnt. Det var en anklagelse, men dess syfte var inte att såra ytterligare. Det var snarare en varning. En varning att inte upprepa gamla misstag ytterligare.

- ”Jag tillät ingenting!”

Förnärnad återvände Tophä till panoramafönstret. Det var så lätt för Abreah att låta efterklok. Ändock, han hade rätt. Men vem skulle man beskylla när de alla var delaktiga?
- ”Han lurade mig, lurade oss alla, som ni vet mycket väl,” fortsatte Tophä och suckade djupt. - ”Hur skulle vi ha kunnat förutse att han skulle mutera p.g.a. den försvagade galaxenergin? Och nu händer det igen...”

Det borde inte hända, men det gjorde det. Inte riktigt som förut. Det var annorlunda den här gången och anledningen var ett totalt mysterium. Något var fel med galaxenergin och ingen kunde säga varför. Förra gången blev den försvagad p.g.a. att den tidigare drottningen hade blivit gammal. Det var en enkel ekvation. Den här gången var det ingen försvagning och den nya drottningen var en ung vuxen i sina bästa år med ett långt liv framför sig. Det borde inte vara något fel med galaxenergin alls. Ekvationen var ett mysterium. Konsekvenserna av detta mysterium var okända men kunde bli fruktansvärda. Än så länge var det för tidigt att dra några slutsatser. En konsekvens och oro som ständigt fanns i Tophas tankar var om Nehr skulle återfå den ”fördel” som han hade haft sist när galaxenergin var svag. Och han var inte den ende av Ledzaherna som bar på denna tanke.
- ”Hur kan vi vara säkra på att Nehr inte ligger bakom den nuvarande obalansen i galaxenergin?”

Abreah ställde den osagda frågan högt, frågan som de alla tre och många fler hade haft i tankarna under en lång tid nu.

- ”Han har, trots allt, telepatiska förmågor som påminner om Drottning Auroras,” påminde han och lade armarna i kors. - ”Dessa förmågor är ingenting han har fått från oss. Vi vet ingenting om honom innan han kom till Ledzah, förutom att hans hemplanet är Jorden. Vem han egentligen är är ett mysterium. Vem vet vad han egentligen kan vara kapabel till?”

- ”Var realistisk, Abreah.”

Tophä vände sig mot honom på nytt. Enda sedan Nehr hade anlänt till deras hemvärld för många år sedan hade Abreah, minst sagt, varit misstänksam mot Jordvarelserna. I många fall var det inte obefogat. Men den här gången var det så.

- ”Ingen enskild individ är så mäktig och besitter sådan superkraft att han eller hon kan på eget bevåg få galaxenergin att försvagas,” fortsatte Tophä. - ”Inte ens Drottning Aurora har sådan kraft. Hon kan återställa energin när den är försvagad, ja, och hon kan förmedla dess kraft vidare till andra destinationer. Men vad som nu har fått den ur balans vet ingen. Galaxenergin är en egen kraft med sitt eget lynne. Och med sin egen agenda som går bortom vårt förstånd. I denna sak är Nehr möjligtvis en opportunist, inte en agitator.”

- ”Möjligtvis?”

Abreah var inte övertygad. Det var sant vad Tophä sa, Galaxenergin kunde endast påverkas av det medium som hade förmågan att återställa den. Och detta medium var Drottning Aurora. Men nu verkade hennes förmåga att återställa galaxenergin ha försvagats eller manipulerats av okända orsaker. Och att Nehr, av alla oräkneliga varelser i Vintergatan, verkade vara den ende som kunde hjälpa henne med vad hon tidigare hade klarat på egen hand stank illa lång väg! Det kunde inte vara en tillfällighet, inte med tanke på vad Nehr redan hade orsakat på planeten Ledzah och planerade att göra i resten av Vintergatan. Det kunde inte vara en tillfällighet med tanke på de fördelar Nehr hade fått förra gången galaxenergin hade varit svag.

- ”Ju mer Nehr kan mutera desto mer kan han utnyttja situationen!”

- ”Men situationen är ju inte som den var tidigare,” påminde Topha. - ”Ingenting pekar på att vad som hände Lord Nehr förra gången kommer att hända igen, eller på samma sätt. Och han är inte dum nog att tro något annat. Han är självsäker och ambitiös men inte naiv eller oförsiktig. Vad som än håller på att hända på Great King och i hela galaxen händer av en anledning.”

- ”Och Nehr vill befinna sig på första plats när det gör det,” påpekade Abreah cyniskt.
- ”Är det så fel, Abreah? Det kanske är ödesbestämt att vi var menade att vara just här just nu. Utan Lord Nehr hade vi inte varit det. Ni kan inte förneka att han har hållit alla sina löften till oss sedan han tog makten. Och han kommer att ge oss mer om vi fortsätter att följa honom.”

- ”Vilka löften? Topha, sluta lura dig själv! Han utnyttjar oss! Han har gett oss lögner, inte löften!”

Att Topha fortfarande, efter allt som hänt, kunde försvara Nehr äcklade honom. Inte underligt att han hade varit misstänksam till sin forne ledares sanna lojalitet och han hoppades att han inte behövde ångra att han gav Topha fortsatt förtroende. Han visste att Topha försökte kompromissa, försökte skapa ordning och lugn. Men det hade inte gett dem någonting så här långt. Denna taktik var fruktlös. Och den hade varit farlig, och nu verkade den bli farlig igen.

- ”Allt som vi har fått tillbaka är brödsmulorna som blev över från hans bord,” fortsatte Abreah. - ”Jag tvivlar allt mer på att han kommer att ge oss nått av det han lovat oss. I Nehrs ögon är vi inte längre dem som kunde uppfylla hans allra högsta önskan i livet, han ser på oss med allt större förakt. Det inkluderar er, Sir. Han visar er ingen respekt.”

- ”Abreah har rätt, Lord Topha,” sa Jaihla plötsligt. En lång stund hade han hållit sig utanför samtalet men han kände att han var tvungen att stödja folkets representant här. Det fanns en anledning till varför de hade detta hemliga möte. Både flottan och folket stod på samma sida.

- ”Han bara säger det som vi alla känner.”

Topha vände blicken sakta till sin amiral. Han anade vad som höll på att hända i samtliga Ledzahers tankar och det oroade honom.

- ”Och vad är det vi känner, Amiral?” frågade han och hans blick verkade plötsligt ofokuserad, som om hans tankar var långt borta eller djupt försjunkna.

- ”Att vårt folk är rädda,” svarade Jaihla. - ”Att göra Drottning Aurora till vår marionett var inte vår avsikt när vi tog oss an människan. Och att ockupera Great King för att säkra galaxenergin känns inte rätt.”

- ”Vi ockuperar inte Great King, Amiral!” protesterade Topha. - ”Vi ska slå en beskyddande järnring runt planeten och försvara den tills vi kan ta reda på varför galaxenergin befinner sig i obalans och hur vi kan stoppa det från att eskalera.”

Jaihla skakade sakta på huvudet. Han visste sina order och han behövde knappast bli påmind om varför de befann sig i Great Kings solsystem. Han var en soldat och till fullo respekterade befälskedjan. Men som överbefälhavare över flottan hade han också ett ansvar, till hans soldater och till deras uppdrag. Och deras nuvarande uppdrag var ett som soldaten inom honom hade mycket svårt att tro på, än mindre ge sitt fulla stöd till. Jaihla var inte förblindad av sin hederskodex så att han inte kunde skilja bra order från dåliga.

- ”Förlåt mig för att jag talar klarspråk, Min Lord, men det där är Nehrs ursäkt för hela den här operationen,” sa han. - ”Det där är hans ord, Sir. Inte era.”

Att tillrättavisa sitt befäl var inte lätt, Jaihla hade alltid gillat och respekterat Topha, det gjorde han fortfarande. Hans sanna ledare var försiktig till naturen, allt annat än en

krigshetsare och det hade alltid varit en betryggande försäkran för Jaihla. Ingenting kunde vara värre än en politisk makthavare som inget hellre ville använda sin militär till att leka krig. Men Topha och de alla svarade numera inför Nehr som hade allt annat än fredsbevarande planer i åtanke för den här galaxen och Jaihla hade numera mycket svårt att med rent samvete fortsätta på den här vägen. Att ett hemligt uppror mot Jordvarelsen existerade i skuggorna och att Jaihla var delaktig i denna revolutions ledarskap hade varit ett medvetet beslut som han hittills inte ångrade. Topha kände till upproret, han kände till dem väl, men hade alltid vägrat att ansluta sig. Ursäkten hade alltid varit den samma; deras uppror var meningslöst. Trots det hade han hela tiden skyddat dess existens och medlemmar. Det var därför som de flesta Ledzaher, inkluderat Jaihla och hela militärledningen, fortfarande såg Topha som deras rättmätige ledare. Om Topha skulle ändra sig och ansluta sig till dem kunde de äntligen få det självförtroende de fortfarande saknade för att ena massorna och agera. Utvecklingen det senaste året med den mystiska obalansen i galaxenergin, bröllopet mellan Nehr och Aurora och Nehrs ambitioner att ta över hela Vintergatan hade gjort deras situation allt mer desperat. Därför hade Jaihla och Abreah önskat detta möte med Topha. Något måste göras. Och det snart.

- ”Även om Drottning Aurora idag blir Lord Nehrs hustru lär hon protestera starkt mot hans framtida invasionsplaner av resten av galaxen,” påminde Jaihla. - ”Att de två ingår äktenskap lär inte få henne att ändra åsikt. Aurora representerar fred och stabilitet, som vi också en gång gjorde. Vi må vara en militärmakt men den skapades till försvar av vår hemvärld, inte till erövringar av andra. Nehr har korrumpert dess sanna ändamål, som med resten av vår värld.”

- ”Jag vet. Jag vet!” muttrade Topha irriterat och sänkte blicken. - ”Och jag tar på mig det fulla ansvaret. Det var mitt beslut att ge honom det han önskade när han först anlände till vår planet. Och nu betalar vi priset för det.”

Amiralen hade rätt, Abreah också. Från deras synvinkel var deras uppfattning av sanningen uppenbar och enkel. Men sanningen var aldrig enkel och hade aldrig varit bara en synvinkel. Det var därför han aldrig hade anslutit sig till deras hemliga kamp. Han var en Ledzaher precis som dem och han skulle göra allt för att skydda dem. Men att ansluta sig till deras uppror skulle få ödesdigra konsekvenser, ett faktum som de aldrig verkade vilja förstå.

- ”Drottningen kommer tveklöst att ha invändningar mot sin blivande makes ambitioner men det är ändå bättre så här för henne,” påpekade Topha bestämt, även om hans tonfall verkade avslöja att den han hade svårast att övertyga var honom själv. - ”Som Nehrs hustru är både hon och Great King beskyddade. Och det är vår uppgift att skydda henne och Great King. Jag ser inget skamligt i det, tvärt om. Men hon måste välja sida precis som vi om hon vill beskydda det som hon är förpliktad att beskydda.”

- ”Att beskydda Drottningen är inte problemet,” förklarade Jaihla bestämt. - ”Var enda Ledzaher i vår armé och flotta ser det som sin plikt att säkra hennes trygghet. Vi vet hur viktig hon är till oss alla. Att hon däremot är totalt omedveten om sin fästmans planerade erövringar är problemet.”

- ”Hon hade aldrig gått med på detta äktenskap om hon visste sanningen,” tillade Abreah.

- ”Nej, det hade hon inte,” erkände Topha.

Han såg sina bägge landsmän i ögonen med en allvarsam uppsyn.

- ”Vi har skapat ett monster, ett monster vi sedan länge inte längre har kontroll över,” erkände han, ett faktum som de hade vetat om enda sedan första början. Men det fanns en

annan sida av historien som Topha också ville påminna om. Men han undrade om det var mödan lönt. Skulle han åter igen tala till döva öron?

- ”Men faktumet är att alla Nehrs planer om erövring till trots; han är den ende som faktiskt kan hjälpa Aurora med denna mystiska obalans i galaxenergin som sker just nu. Och han visar sann uppriktighet med att vilja hjälpa henne, det har han gjort hela tiden. Obalansen är ett galaktiskt problem som vi inte kan blunda för vare sig vi vill eller ej. Därför har varken hon eller vi något annat val. Det enda vi kan göra nu är att bevara vårt lugn och förbli undergivna.”

- ”Menar ni att vi ska låta Nehr hållas?” frågade Abreah, fortfarande lika obstinat som tidigare.

- ”Har du inte hört ett ord av vad jag har sagt!?” röt Topha irriterat. Han kände att hans tålamod nu började tryta.

- ”Jag hör ord från någon som har slutat leta efter lösningar,” förklarade Abreah. - ”Även om Nehr verkligen vill hjälpa Drottningen med denna mystiska obalans, vilket jag personligen betvivlar att han verkligen gör av ren ädelhet, vad händer efter den dag då de kanske har löst problemet och galaxenergin är fullt återställd igen?”

- ”Vi vet inte om den dagen någonsin kommer, Abreah.”

- ”Det är ingen ursäkt för att inte ha en plan ifall den dagen verkligen skulle komma. Utan hopp finns ingen framtid, ingen bättre framtid. Utan en bättre framtid är vår överlevnad meningslös.”

Topha tittade undrande på honom. Om detta var en taktik från upprorets sida, ett nytt sätt för dem att tänka, så var det en nyhet för honom.

- ”Vi missade vår chans när Aurora återställde galaxenergin förra året,” fortsatte Abreah och knäpte åter sina händer. - ”Vi var för kuvade för att förstå att vi hade en möjlighet innan den gick oss ur händerna. Vi har inte råd att vara så handfallna om chansen kommer igen. Om den rådande obalansen upphör och Nehr åter igen försvagas borde vi vara redo.”

- ”Min Lord, vad Abreah föreslår är något vi på allvar borde ta i beaktande,” tillade Jaihla. - ”Nehr bara tror han har kontroll över vår flotta och våra styrkor. De Ledzaher som verkligen är trogna till honom är mycket få till antal och de blir allt färre.”

Vad amiralen sa honom var däremot inget nytt för Topha. Han hade blivit informerad om detta åtskilliga gånger tidigare. Varje gång ansåg han att deras tilltro till dessa avhoppare var allt för oförsiktig. De kunde vara Nehrs spioner eller lönnmördare, antingen frivilligt eller mot sin vilja. Den här gången, dock, lät Jaihla allt mer säker och hoppfull än någonsin tidigare.

- ”Har ni några bevis som stödjer detta påstående, Amiral?” krävde han att få veta.

- ”Vår underrättelsetjänst får in trovärdiga rapporter om avhoppare hela tiden,” förklarade Jaihla. - ”Jag betvivlar inte deras kredibilitet. Och jag ifrågasätter inte dessa avhoppares sanna lojalitet, inte när man har hört deras anledningar till varför de väljer att åter tjäna Ledzah istället för Nehr.”

Topha svarade inte, bara nickade. Han lade händerna bakom ryggen igen under manteln och återvände till panoramafönstret. Det var uppenbart att detta uppror växte sig nu allt starkare i snabbare takt och med ett allt större självförtroende. Med eller utan hans välsignelse skulle de snart agera. Att Topha fruktade för deras liv var en underdrift. I åratal hade han försökt att förmå dem att ge upp dessa hopp och planer om revolution. Inte för att han saknade förståelse för deras kamp, han förstod dem mer än vad han vågade ge skenet av. Han försökte stoppa dem för att rädda deras liv. Trots det kunde han

inte låta bli att känna en smula avundsjuka. Han var en Ledzaher men i detta fall var han inte en av dem. Han var ingen utstött men han stod vid sidan av. Det var en mycket ensam existens. Abreah, Jaihla och alla de andra ledarna i upproret, alla Ledzaher som i hemlighet deltog i det, var drivna av deras hopp om frihet. Topha hade inte deras naiva världsbild. Men han så önskade att han hade det. Om han hade haft det hade han anslutit sig till dem för länge sedan.

- ”Sir, Jordvarelsen står nu mer eller mindre ensam,” hörde han Jaihla säga. - ”Ingen kommer att följa honom om ni bara återtar ert rättmätiga ledarskap igen. Bryt vårt folks rädsla. Bara säg orden, Lord Topha, och hela Ledzah kommer att resa sig bakom er igen.”

- ”Det betyder självmord. Inte bara för mig utan för oss alla.”

Tophas blick fäst på dem båda över axeln. Både Jaihla och Abreah såg närmast förvånade ut av hans uttalande. Det borde dem inte göra. Han hade varnat dem i åratal. De kände till faran och allt som hade lett upp till den lika väl som honom. Men ständigt ignorerade dem faktumet att motstånd var meningslöst. De var som envisa barn som vägrade att komma hem efter en hel dags lek utomhus. De ville bara fortsätta att leka i sina fantasier. Topha vände sig helt mot dem.

- ”Det spelar ingen roll om han står ensam eller inte,” påpekade han bestämt. - ”Även om galaxenergin skulle till fullo återställas och den möjlighet till revolt som ni så passionerat hoppas på skulle komma så förbiser ni hela tiden en mycket vital och ödesdiger detalj.” Topha pausade och hans blick vandrade fram och tillbaka till dem båda.

- ”Vårt folk är rätteligen rädda av en mycket stark anledning,” fortsatte han. - ”Nehrs krafter är oss övermäktiga. Eller har ni kanske redan glömt våra kamrater som så modigt men dumdrigt försökte stoppa honom!?”

- ”Jag har inte glömt!” svarade Abreah och vreden var nu tydlig i hans annars så mjuka röst. - ”En av dem var min syster. Jag kommer aldrig att glömma vad Nehr gjorde mot henne. Eller förlåta honom!”

Tophas ögon smalnade. Vreden växte inom honom. Egentligen inte mot Abreah som hade nämnt henne men att göra så påminde honom om den enorma förlust och sorg som han kämpade emot vareviga sekund. Och med sorgen följde vreden mot den ondska som hade orsakat sorgen. Topha knöt bägge händerna hårt.

- ”Du är inte den ende som älskade Beralih!” påminde han och hans röst blev allt mörkare. - ”Du förlorade din syster den dagen, jag förlorade min hustru!”

De två vännerna, de två svågerna, glodde på varandra. De båda drevs av samma sorg, samma vrede, men reagerade så annorlunda. De var egentligen inte svågrar längre, inte sedan Beralih dödades. Hade Nehr tillslut dödat deras vänskap också?

- ”Och du gör ingenting för att hämnas henne!” väste Abreah medan han kämpade för att minnet av hans älskade syster inte skulle blekna. Allt medan åren gick blev minnet av henne svagare, inte känslorna men hur hon såg ut, hur hennes röst lät. Han ville inte glömma men tidens tand hade sin gilla gång. Han stirrade nu på Topha, hennes make, som borde vara den främste av dem att vilja hämnas hennes död. Men han gjorde ingenting. Ingenting. Länge hade Abreah trott att Topha bidade sin tid och att hämnden en dag skulle komma vid rätt tillfälle. Men ju längre Topha vägrade att ansluta sig till upproret mot Nehr, ju mer Topha insisterade på att de skulle låta Nehr hållas så att fler Ledzahiska liv skulle skonas, desto argare blev Abreah. Och han började åter igen undra om det var ett misstag att fortsätta ge Topha sitt stöd. Beralih, till skillnad ifrån sin make, hade försökt att stoppa Nehr från att döda fler av deras egna genom att agera. Nehr

hade dödat henne under hennes försök, spetsat henne med sitt plasmasvärd rätt genom överkroppen. Hon hade dött långsamt och i plågor. Men hon hade i alla fall försökt. Hon hade i alla fall gjort någonting! Även om hennes död hade varit förgäves var hennes försök betydligt mer ärofyllt än det tillvägagångssätt som hennes make hade valt.

- ”Du låter hennes mördare gå fri!” fortsatte Abreah med allt större avsmak. - ”Du knäböjer vid hans fötter!”

Vreden, sorgen och även förödmjukelsen fick den alltid annars så sansade Topha att explodera när han hörde Abreah säga detta till hans ansikte. Endast erfaren disciplin hindrade honom från att vråla ur sin ilska. Det var inte anklagelsen att han kuvade sig inför Nehr som ett dresserat djur som sårade. Det var anklagelsen från hans bästa vän, hans svåger, att han inte längre älskade Beralihis eller vördade minnet av henne som fick bågaren att rinna över. Knappt förmögen att kontrollera sin vrede grep han tag i Abreahs toga med bägge händer och drog honom till sig.

- ”Vad vill du att jag ska *göra*, Abreah!?”

Abreah svarade inte. Tophas plötsliga aggressivitet chockade honom och han förmådde bara att stirra förvånat tillbaka. Amiral Jaihla övervägde om han behövde träda emellan men insåg snabbt att det inte behövdes. Och även om det hade varit så var detta en familjeangelägenhet där han hade liten rätt att ingripa.

Topha kramade det roströda tyget i Abreahs toga ännu hårdare och drog honom med ett ryck ännu närmare intill sig. Hans blick var i det närmaste manisk. När skulle de förstå? När skulle de någonsin förstå!?

- ”Nehr kontrollerar hela vårt rättsväsende, inga lagar biter på honom,” påminde han med allt gällare ton. - ”Inte för att det spelar någon roll för inga av våra vapen kan döda honom! Hans mutation har gjort honom i det närmaste oövervinnerlig! Vi kan skada honom lite, ge honom lite blåmärken och skärsår om vi har tur, men inte på långa vägar tillräckligt för att kunna stoppa eller döda honom. Men han kan i allra högsta grad döda oss, som Beralihis fick erfara!”

Topha lugnade sig en aning och släppte taget om Abreah. Sanningen, vetskapen, som han precis hade påmint om var tydlig i hans svågers ögon. Abreah hade inte glömt, men precis som resten av upproret så valde han att ignorera sanningen. Det fanns inte längre någonting som någon av dem kunde göra. Det var därför Topha vägrade ansluta sig till dem. Det var därför han inte hämnades Beralihis död. Det skulle inte leda till någonting alls, förutom de allas död. Det var en fullständig återvändsgränd.

- ”Tror du inte att jag önskar något högre än att se honom sona för vad han har orsakat oss!? Att hämnas henne!?”

Tophas medgivande fick tårar att falla nedför Abreahs kinder. Det påminde ännu mer om sorgen att förlora hans syster. Men det fick honom också att fullt inse att Topha varken var en förrädare eller femtekollonare. Och att han inte alls hade glömt bort Beralihis. Abreah ångrade nu sina anklagelser. Det fanns lika mycket lättnad i hans tårar som sorg.

Topha backade undan. Om han äntligen hade skakat lite förnuft i Abreahs envetna huvud kunde han inte avgöra, men han visste att han hade sin svågers uppmärksamhet nu. Samtidigt hade han denna oväntade känsla av lättnad att äntligen, för första gången, kunna medge till någon annan den längtan efter rättvisa som han egentligen bar inombords. Alla dessa år hade han aldrig talat om det öppet eller så här tydligt, om hur innerligt han hatade Nehr. Ja, han knäböjde inför Jordvarelsen som var som en parasit på

deras värld. Men han gjorde det för att skydda de Ledzaher som fortfarande var i livet, även om de varken förstod eller uppskattade hans lidande och uppoffring å deras vägnar.

- ”Om Nehr kunde förgöras hade jag gjort det personligen för länge sedan!” erkände han ytterligare. - ”Jag hade gladeligen gett mitt liv för att garantera hans död! Men det är försent.”

Han hatade att erkänna det lika mycket som dem. Men till skillnad ifrån alla andra av hans fränder hade Tophä accepterat att alla vägar till förändring till det bättre, till så som det en gång hade varit, fanns inte längre. Och detta senaste år hade inneburit den absoluta slutstöten i denna återvändsgränd.

- ”För att göra saken värre verkar galaxenergin ha beseglats vårt öde genom att låta Nehr vara en av de få som kan påverka den,” fortsatte han och började rastlöst vandra fram och tillbaka i rummet medan Jaihla och Abreah stillastående och tiggande följde honom med blicken. - ”Det borde bara finnas en utvald som medvetet kan påverka galaxenergin men nu finns det två. Det borde vara omöjligt, det har alltid bara funnits ett medium. Men ingenting är sig likt längre. Vår värld och existens har förändrats runt omkring oss oavsett om vi gillar det eller ej.”

Tophä stannade och såg dem båda mycket allvarsamt, men också med stor ånger, i ögonen.

- ”Så även om vi kunde döda Nehr kan vi ändå inte,” sa han. - ”Drottningen behöver honom för att hålla galaxenergin i balans. Om Nehr dör faller hela Vintergatan i fullständigt kaos och terror. Monster kommer resa sig överallt och oskyldiga kommer att dö i oräkneliga antal. Förstår ni var detta innebär? Slutet på allt som vi känner till! Detta är så mycket större än oss Ledzaher, det handlar inte bara om oss längre. Vi må hata Nehr och drömma om hans död och smida komplotter mot honom hur mycket vi vill, det skulle ändå inte förändra någonting till det bättre. Tvärt om. Att döda honom sätter igång en ostoppbar kedjereaktion som dödar oss alla.”

Abreah skakade sakta på huvudet. Han ville inte tro det. Men han visste att Tophäs ord var sanningen. Bitter torkade han ansiktet från tårarna.

- ”Det är så orättvist,” muttrade han. Sakta steg Tophä fram till honom på nytt. Den här gången fanns ingen vrede alls i hans blick. Endast medlidande.

- ”Jag kunde inte hålla med dig mer, min vän.”

Tophä omfamnade Abreah med en kvick men hjärtlig kram. Deras vänskap var ännu inte tillintetgjord. Med bägge händer vilandes på hans axlar tittade Tophä Abreah djupt i ögonen.

- ”Men orättvis och grym är vår verklighet och om vi vill överleva måste vi anpassa oss,” fortsatte han. - ”Det enda vi nu kan göra är att se till att andra inte drabbas av samma sorg som du och jag. Minns din systers och de andras död med heder istället för att dra vanära över deras uppoffringar genom att upprepa deras misstag! Om vi revolterar kommer Nehr att slå ner oss precis som han gjorde med våra fallna bröder och systrar och alla andra han planerar att erövra. Ledzah måste överleva. Great King måste beskyddas. Och enda sättet att garantera det är att buga inför vår nye, mänskliga herre.”

Abreah suckade. Han uppskattade sin svågers omtanke och de uppoffringar han hade gjort för dem. Men han var ändå helt övertygad om att det måste finnas någonting annat som de kunde göra. De kunde inte bara ge upp. Tophä var i allra högsta grad en realist. Men verkligheten var allt annat än bara svart och vit. Det fanns så mycket under ytan som inte syntes eller märktes. Och det som inte märktes gjorde fakta i bästa fall tveksamma.

- ”Jag begriper inte varför du fortfarande envisas med att kalla honom för mänsklig, Tophia,” påpekade han. - ”Hans yttre må fortfarande visa motsatsen men annars kan Nehr knappast kallas människa längre. Han var inte mycket till människa längre redan när han först anlände till vår planet.”

Tophia nickade. Om detta hade Abreah helt rätt.

- ”Det är sant,” sa han. - ”På många sätt var han redan ett monster när han kom till oss, i hans själ mest av allt. Vi insåg det bara inte förrän det var försent. Men det är ändå bättre att vara ett monsters högra hand än att vara i dess väg. Så länge vi tjänar Nehr är vi immuna.”

Om det inte hade varit för den vänliga omfamningen alldeles nyss hade Abreah fnyst högt åt Tophias resonemang. Detta kompromissande som Tophia hela tiden höll på med fungerade inte. Det kanske räddade liv men till vilket slags liv blev de räddade till?

- ”Det har aldrig varit en garanti,” svarade han. - ”Vårt folk fortsätter att dö under hans regim. Vi säljer vår själ för att *kanske* få leva.”

- ”Just det, Abreah.”

Tophias blick blev manisk igen men inte lika hotfull den här gången.

- ”Jag svek mitt folk när jag lät mig luras av Nehr att hjälpa honom att bli det han är idag. Jag tänker inte svika er igen genom att göra ett nytt misstag.”

- ”Misstaget är att låta Nehr hållas!”

Abreah sänkte blicken ett ögonblick. Han förstod nu att Tophia inte hade svikit dem och han ville inte gräla. Men han var ändå tvungen att få lätta sitt hjärta. Att få yttra sin ståndpunkt. Den var inte bara hans egen. En enorm majoritet av det Ledzahiska folket delade samma åsikt.

- ”Karl är ren ondska, en vansinnig sådan dessutom! Hur kan det ens vara möjligt att galaxenergin låter sig påverkas av honom?”

Abreah skakade på huvudet.

- ”Det kan inte stämma!” fortsatte han. - ”Galaxenergin har alltid, så länge vi har känt till den, endast valt ut de allra godhjärtade av medium som kan få kontakt med den. Nehr borde vara den siste att bli utvald!”

- ”Abreah, jag förstår det inte heller. Tro mig, jag har undrat exakt det samma som du,” förklarade Tophia. - ”Jag har dunkat huvudet mot väggen för att försöka förstå det. Men jag måste acceptera det som mina ögon ser. Hans krafter, vad de än må vara, har hjälpt Drottning Aurora vid flera tillfällen.”

- ”Men aldrig fullständigt,” påpekade Abreah bestämt. Tophia älskade sina fakta. Detta var ett faktum som många och allt fler lade märke till.

- ”Galaxenergin blir aldrig helt återställd. Och den lilla förbättring han hjälper henne med varar aldrig länge. Kan det verkligen vara en slump? Jag är övertygad om att Nehr vet mer än vad han avslöjar. Han har ju aldrig berättat något för oss i alla fall, förutom det lilla han anser att vi ska veta. Hela situationen stinker av misstänksamhet. Dina accepteranden förblindar dig, Tophia! Du ser ingenting alls längre utanför dina fakta. När allting som är möjligt inte längre är möjligt finns bara det omöjliga kvar.”

Tophias ögon smalnade.

- ”Vad ska det betyda?” undrade han.

- ”Att jag är orolig att du har fallit för samma manipulation som Aurora, att Nehr har framhållit sig så trovärdigt som den enda lösningen med galaxenergens mystiska obalans att ingen längre ifrågasätter det.”

Abreah knöt åter händerna självsäkert framför sig.

- ”Men jag vägrar att tro på hans lilla trolleritrick och att det skulle vara vår allas räddning,” fortsatte han bestämt och med övertygelse. - ”Det är hans sanna triumfkort för att hålla oss alla på plats, därför är det så viktigt för honom att vi fortsätter att gå på hans bluff. Vi kan inte låta vår rädsla och blindhet längre stoppa oss från att sluta leta efter andra svar och lösningar. Eftersom våra vapen är ineffektiva mot honom borde vi leta efter andra alternativ. Någoting måste bita på honom! Någon måste vara starkare! Någon annan än Nehr måste kunna rädda oss!”

- ”Och om det inte finns någon annan?” undrade Topha ifrågasättande. - ”Om det inte är en bluff?”

Det blev tyst i rummet ett par sekunder, tills Abreah bröt tystnaden.

- ”Då borde vi åtminstone varna Aurora!” sa han. - ”Om vi verkligen är oförmögna att rädda oss själva och Vintergatan borde vi åtminstone göra det enda som vi verkligen kan göra. Det är, om inget annat, det enda anständiga vi fortfarande kan göra. Hon förtjänar att få veta sanningen!”

- ”Ni gör inget sådant!” röt Topha, åter igen upprörd över att de aldrig ville ge upp sina meningslösa och ytterst riskabla planer om revolt.

- ”Jag delar faktiskt Abreahs åsikt i den här saken, Min Lord,” påpekade Jaihla och steg åter igen in i konversationen på Abreahs sida. - ”Situationen har förändrats, som ni sa själv. Nehrs förmåga att påverka galaxenergin är ologisk. Den är ett faktum, ja, men varför? Dessutom är hans motiv att vilja återställa den motsägelsefull eftersom han tjänar på att den är i obalans eftersom det är det som skapar hans mutation, källan till hans oövervinnerlighet. Han har inget att vinna på att återställa galaxenergin. Det kan förklara varför den aldrig blir helt återställd, som Abreah har konstaterat. Och om det är sant är det ett bevis på Nehrs bristande välvilja. Vi vet ju redan med säkerhet att han vill bygga sig ett imperium med våldets hjälp. Hans avsikter är allt annat än goda. Allt vi vet är vad Nehr har sagt och visat oss. Vilken sanning vet vi själva? Det kan vi aldrig veta om vi inte blidkar åt andra håll. Att ignorera det taktiska övertaget som har presenterats för oss i och med det stundande bröllopet är oförlåtligt.”

Amiralen steg närmare sin ledare.

- ”Drottningens tre cyborger, de kan hjälpa oss!” påpekade han kraftigt och med entusiasm. - ”Speciellt nu när Cogo är här. Deras vapen är onekligen mycket starkare än våra, särskilt Astrolansen.”

Topha suckade djupt och lade armarna i kors. Dessa två, även om han hade den djupaste respekt för dem, kunde vara så naiva i sina förhoppningar. Det var riktigt att nya pjäser hade tagits in på spelbordet, men det var farliga pjäser och det var bäst att aldrig låta dem få göra sina drag alls. Spelet var redan farligt och oförutsägbart som det var.

- ”Astrolansen, i händerna på den där kriminelle pojkvaskern till cyborg, är inget annat än ett massförstörelsevapen!” förklarade han bittert. - ”Betänk om den skulle hamna i Nehrs händer! Och det är precis vad som kommer att hända om de där två någonsin konfronterar varandra. Ni förlitar er på falska förhoppningar, Amiral, inte på fakta. Det ni föreslår är uteslutet.”

Han kunde inte stödja deras förslag. Han skulle aldrig tillåta det – aldrig!

- ”Jag förbjuder er att ens försöka ta kontakt med dessa cyborger! Nehr är starkare än någon av dem, det vet ni! Inkluderat Jan Cogo!”

- ”Det är inte alls säkert, Topha,” svarade Abreah, fortfarande lika självsäker. - ”Nehr är mäktig men inte oövervinnerlig. Även om han har muterat till ett monster så är han fortfarande en varelse som består av kött och blod, han är ingen gud. Enligt min

personliga åsikt är det mer än sannolikt, från det jag har sett, att han och Cogo är jämbördiga.”

Topha gav honom en skarp, ifrågasättande blick.

- ”Vågar du riskera den tron med ditt eget liv, Abreah? Vågar du riskera vårt folk och hela Vintergatan på din personliga åsikt!?”

- ”Ja!”

Abreah nickade utan att tveka.

- ”Jag vågar ta den risken,” förtydligade han. - ”Så mycket har redan tagits ifrån mig; min hemplanet så som jag en gång kände till den, min rätt till att leva fritt och få säga min mening, min syster..! Det enda jag har kvar är mitt liv och min heder. Nehr kommer slutligen att ta även det ifrån mig och från oss alla om vi fortsätter att lyda honom av rädsla. Men sedan vi fick höra att Cogo, Haka och Djorgo skulle komma hit till Auroras bröllop har min rädsla nästan försvunnit helt! Jag känner hopp igen!”

- ”Det är en dåraktig förhoppning, Abreah. En romantisk dröm.”

- ”Jag är hellre en dåre och en romantisk drömmare än en slav. Jag känner tillförlit till Drottningens tre livvakter.”

- ”Om vi förlitar oss på de där tre cyborgerna garanterar vi vår egen undergång,” insisterade Topha och vände ryggen åt honom. Han ville inte tala om de där cyborgerna, han hade velat glömma att de ens existerade om han hade kunnat.

Abreah konstaterade att Topha gjorde det igen; vågade inte se honom i ögonen när han blev påmind om sina egna fel och sin egen skuld. Han själv och amiralen var här för att åter igen erbjuda Topha chansen att få upprättelse och att återta sin heder, både inför deras folk såsom inför sig själv. Men Nehr hade verkligen lyckats skrämma deras forna ledare till underkastelse.

- ”Jag trodde aldrig att jag skulle få se dagen då du hade blivit en ynkrygg, Topha!”

Topha såg över axeln mot honom. Abreah provocerade honom på nytt men den här gången lyckades han inte förarga honom. Abreah hade sin tydliga övertygelse, Topha hade sin.

- ”Att rädda en värld, en hel galax, från undergång är inte feghet, Abreah. Eller menar du att vi ska byta ut en tyrann mot en annan? Du har sett inspelningarna vi har samlat in från Jordan hela vägen hit; är Jan Cogo bättre än Nehr? Nej! Cogo är en förbrytare och har många liv på sitt samvete. En sådan som han borde inte få springa lös. Och i hans händer vill du lägga vår planets framtid?”

Han gick fram till honom igen och lade en hand på hans axel.

- ”Nej, min vän, hur lockande dina patriotiska tankar om revolution än är så kan vi inte ta den risken. Jag vet att alternativet inte är mycket bättre men vi känner åtminstone vår ledare till skillnad ifrån den där unge, brottslige cyborgern.”

Abreah skakade sakta på huvudet.

- ”Allt jag känner till är att Nehr har dödat flera hundra av vårt folk, inkluderat min syster. Jan Cogo och de andra två cyborgerna däremot har inte dödat en enda Ledzaher.”

- ”För att de ännu inte har fått möjligheten,” svarade Topha irriterat. - ”Och jag tänker inte ge dem chansen!”

- ”Din paranoja riktar ditt hat åt fel håll, Topha!” varnade Abreah. - ”Dina fördomar är vad som hindrar dig från att be cyborgerna om hjälp. Aurora har alltid litat på Cogo med sitt liv. Om du inte litat på mitt omdöme borde du åtminstone lita på hennes. Betyder inte hennes tillit någonting?”

Jo, Topha litade på Auroras omdöme, hon var en god och ärlig människa. Men som alla andra människor hade även hon sina fel. Och missbedömningar.

- ”Drottningens tilltro till Cogo och de andra två betyder inget mer än samma desperation som vi själva befinner oss i,” svarade han. - ”Hon hade inget val än att förlita sig på dem för att nå fram till Great King. Och vi har inget val än att hoppas att vår lydnad kommer att rädda oss. Det enda cyborgerna och Jan Cogo i synnerhet kan göra för oss är att glädja Lord Nehr... genom att dö.”

Haka och Djorgo stirrade förfärade på varandra. Av allt de hade kunnat förvänta sig att de kanske skulle få höra ifrån rummet under dem så var det inte alls det här! Situationen var mycket allvarligare och större än vad de hade kunnat föreställa sig. Och det var väldigt lite som endast dem två själva skulle kunna göra i nuläget.

Djorgo gestikulerade till Haka att förbli så tyst som möjligt och att följa efter medan de drog sig tillbaka. Ju längre de stannade här desto farligare blev det. Dessutom hade de hört mer än tillräckligt. Allt de nu visste måste omedelbart föras vidare. Informationen måste nå Aurora snarast annars skulle allt bli förgäves, inkluderat deras ursprungliga uppdrag att föra henne hit hela vägen från Jorden.

De två cyborgerna kröp längs taket bort mot en nedsluttande vägg. För att förbli så tysta som möjligt hjälpte Djorgo Haka ner först över kanten. När Haka var säkert nere följde han själv efter. De befann sig nu något längre ner på en av basens många korsande broar mellan byggnaderna.

Haka grep Djorgo i armen nu när det var lite säkrare att tala.

- ”Hörde du allt det där, Djorgo!?”

Hans blåklädde vän nickade.

- ”Jag hörde, men jag kan knappt tro det,” svarade han och vinkade åt Haka att följa honom. De kunde inte stanna här. De var nu fullt synliga.

- ”Vad ska vi göra nu?”

- ”Göra det som Topha inte vågar; varna Prinsessan,” svarade Djorgo och drog sitt treuddade vapen som han hade burit på ryggen. - ”Och vi måste få tag i Cogo. Efter vad vi just har hört lär vi behöva hans hjälp mer än någonsin. Men först och främst måste vi slå ut den där antennen. Kom!”

Djorgo pekade bort mot den stora antennen och Haka flinade förnöjt under sin gröna hjälm. Äntligen var det dags att gå till handling!

- ”Det var ta mig fanken på tiden!” utbrast han.

De båda skyndade snabbt vidare in i nästa byggnad innan någon fick syn på dem. De hade tur när de tog sig in, ingen Ledzاهر fanns där inne. Med försiktig skyndsamhet tog de två cyborgerna sig vidare mot nästa utgång. Försiktigt öppnade de dörren och smet ut. De befann sig nu mycket närmare sitt mål, de hade sparat mycket värdefull tid. Den stora antennen stod på en plattform knappt femhundra meter framför dem. Nu behövde de bara minska avståndet lite till.

Vad de båda cyborgerna däremot inte var medvetna om var det blinkande varningsljus som de hade satt igång i rummet de just hade lämnat bakom sig.

De båda fortsatte ta sig nedåt genom att klättra över ett räcke och slutligen hoppa ner så att de landade på själva plattformen. Djorgo landade mjukt medan Haka var tvungen att ta

emot med bägge händerna för att dämpa fallet. Allt detta hoppande och klättrande var helt enkelt inte hans grej. Att gräva under marken, däremot, där kände han sig hemma. Antennen, en enorm parabol, pekade uppåt mot grottans tak. Haka log förnöjt för sig själv under sin gröna hjälm. Antennen var stor och robust konstruerad. Men den skulle ändå inte vara någon match mot Hakakedjan. Det kliade i fingrarana, ivrig som han var att åter få tjäna Prinsessan Aurora, och hans högra hand började sträcka sig efter hans mäktiga vapen som han bar under sin sköld på magen. Att vara behövd och att få tjäna en god sak var en mäktig drivkraft, en drivkraft som lätt övertygade en man som Haka. Det var då det första skottet kom.

En dödlig, rödfärgad stråle av brännande plasma slog ner i plattformen precis framför fötterna på de bägge cyborgerna. Den lämnade ett sotigt brännmärke efter sig. Haka och Djorgo tvärstannade och ryggade tillbaka. Skottet hade kommit snett uppifrån bakom dem. Fler skott avfyrades, alla från samma håll bakom dem och samtliga träffade precis framför deras fötter eller strax intill. Djorgo vände sig snabbt om, redo med Rymdspjutet. Han kunde inte än avgöra om den eller dem som sköt mot dem siktade dåligt eller bara sköt varningsskott innan deras sikte kanske skulle bli bättre. Djorgo ville inte vänta tills ett tydligare svar skulle visa sig. Haka vände sig också om för att se vem som besköt dem. Ovanför dem, från samma väg de själva hade tagit sig ner på plattformen, stod nu åtskilliga Ledzahiska soldater med kraftfulla lasergevär och siktade mot dem. De fortsatte att beskjuta dem medan allt fler Ledzaher verkade dyka upp från fler håll, nu ifrån både höger och vänster.

- ”Var kom dem ifrån?” utbrast Haka. Hur kunde så många Ledzaher dyka upp från ingenstans så snabbt utan att de hade märkt det tidigare?

- ”Vi måste ha satt igång ett tyst larm,” konstaterade Djorgo. När och hur spelade ingen roll längre. Att de var på väg att bli utflankerade var av en betydligt större oro just nu.

- ”Spring, Haka! Spring mot antennen!”

Den grönklädde cyborgerna var inte sen att lyda sin kamrats uppmaning. De båda skyndade mot den stora parabolen medan skotten av dödlig plasma ven intill dem. Djorgo kunde konstatera att soldaterna började sikta bättre, det var inte längre några varningsskott. Ledzaherna menade allvar. Om han själv eller Haka stannade upp riskerade de att bli träffade.

Ändå stannade de båda när de insåg att de nu började bli beskjutna även framifrån! Ledzaher rusade mot dem från motsatta sidan av plattformen bakom antennen. Haka lossade snabbt sin röda sköld och höjde den framför både sig själv och Djorgo. Ett par skott träffade den men orsakade varken dem eller skölden någon skada. Djorgo nickade tacksamt till sin kortvuxne vän för det behövliga skyddet från skölden, för en gång skull hade Haka reagerat och handlat både instinktivt och snabbt och här och nu hade det kanske räddat dem båda två. Men de kunde inte undvika beskjutningen på detta sätt länge till och Ledzaherna kom allt närmare. De hade dock slutat skjuta nu, troligen så att de inte skulle råka träffa några av sina egna av misstag.

- ”Sablar, nu är det kört!” utbrast Haka både oroligt och irriterat. - ”Vi är omringade!”

- ”De ska inte få hela segern!” svarade Djorgo självsäkert. Han greppade sitt treuddade vapen hårdare. Fram tills nu hade han undvikit att besvara beskjutningen. Djorgo hade en magkänsla om Ledzaherna efter att ha tjuvlyssnat på samtalet mellan Lord Tophä, Abreah och Amiral Jaihla. Vad som hade sagts i det rummet hade gett honom en uppfattning om Ledzaherna, och också en möjlighet. Det var en enorm risk, Djorgo visste att han kunde ha fel om dem. Men han var ganska säker på att han inte hade det. Trots det ville han inte

riskera att varken han själv eller Haka blev sårade eller t.o.m. dödade. De hade ett uppdrag att utföra och de behövde mer tid för att slutföra det. Därför var det dags att skjuta tillbaka. Men, in i det allra längsta, inte skjuta för att döda.

- ”Haka, slå ut antennen!” ropade han. - ”Jag täcker dig!”
- ”Yes, Sir!”

Haka skyndade snabbt närmare antennen. Eldgivningen startade på nytt och de röda plasmaskotten sköt nära förbi honom. Men de upphörde lika fort när Ledzaherna fick ducka och undvika den motbeskjutning som Djorgo nu avfyrade mot dem. Djorgo såg till att ge Haka först fri väg innan han snabbt snurrade runt och sköt mot de Ledzahiska soldaterna bakom dem. Han var noga med att inte träffa dem, bara skjuta nära nog att hålla dem på avstånd och att avskräcka dem ifrån att beskjuta dem ytterligare. De gult skimrande, treuddsformade plasmaskotten utförde sin uppgift, Ledzaherna avancerade inte ytterligare. Men det var uppenbart att de vägrade ge upp och dra sig undan. Den här taktiken skulle bara vinna dem sekunder, ingen seger. Men sekunder var nu allt de bägge cyborgerna behövde.

Haka var nu nära nog till sitt mål och drog fram sitt vapen.
- ”Hakakedjan!”

Med stor kraft började han svinga sitt mäktiga närstridsvapen ovanför huvudet. Hakakedjan, en kraftfull morgonstjärna, var en stor spikkula som hängde i andra änden av en kätting, som i sin tur satt fast i det handtag som Haka höll i ett stadigt grepp. Han svingade kulan allt mer ovanför sitt huvud för att få upp högre hastighet och kraft. När han kände att han hade tillräckligt med kraft svingade han iväg kulan mot antennen. Parabolen skakade till och stora skador uppstod omedelbart. Flisor av metall och paneler flög åt alla håll. Haka svingade kulan mot antennen igen. Små explosioner uppstod och parabolen började brinna. Det var ganska troligt att den inte längre fungerade men Haka var inte tillfredställd. Han ville försäkra sig om att den aldrig mer skulle kunna fungera. Han tog sikte på de stora fästen och socklar som antennen vilade på och slog sönder dem. Med ett väldigt brak började den brinnande och sprakande parabolen falla åt sidan rätt ner på plattformen där den började brinna med ännu mer kraft. Ledzaherna insåg snabbt vad som höll på att hända och flydde för att undkomma elden och allt splitter. Men de två cyborgerna var inte riktigt färdiga än. Djorgo siktade nu också mot mitten av parabolen och avfyrade sitt vapen.

- ”Rymdspjutet!”

Ett eldklot uppstod från mitten av den enorma parabolen vid träffen och spred sig till återstoden av vad som var kvar av den. Djorgo grep snabbt tag i Haka och de kastade sig mot kanten av plattformen för att undvika elden. Med gälla vrål rullade de båda okontrollerat över kanten och slog slutligen i marken vid foten av basen nedanför. Ovanför dem uppslukades hela plattformen av ett eldhav när återstoden av antennen exploderade. Hela den underjordiska grottan mullrade och skakade från tryckvågen, mycket stenar och spillror från antennen föll ned överallt. Men både basen och grottan stod kvar när både mullret och röken skingrades.

Hela kroppen värkte när Djorgo slog upp ögonen. Hans syn var till en början ofokuserad och suddig. Han kände sig också aningen yr. Inte konstigt när både han och Haka hade fallit handlost från plattformen rätt ner i marken, ett fall på minst femtio meter rätt ner på

solid sten. De hade båda varit döda om det inte hade varit för deras cyborgnetiska inplantat och skyddande rustningar och hjälmar.

Det låg vrakspillror från antennen överallt omkring dem, tillsammans med både stora och små stenblock som hade lossat av tryckvågen när parabolen hade exploderat. Djorgo skakade på huvudet och försökte övervinna yrseln som lyckligtvis redan höll på att dra sig undan. Ingenting var brutet konstaterade han snabbt och han kunde röra sig. Han hörde Haka mumla och stöna alldeles till höger om honom. Djorgo tittade åt sin väns håll för att försöka se hur det var med honom. Haka låg på mage, ansiktet nedåt. Men han rörde sig och var vaken så det betydde att de båda hade klarat fallet. Värken i kroppen skulle så småningom ge med sig. Detta var inte första gången de hade utsatts för elementens farliga krafter, såsom eld och höga fall. Vad Djorgo mest oroade sig för just nu var hur länge de hade legat här. Det gick inte att uppfatta tiden riktigt. Hade de förlorat medvetandet när de slog i marken eller inte? Just nu hade han ingen uppfattning om det. Med en djup suck rullade Djorgo över på rygg och försökte vila och återhämta styrka. Han var fortfarande för mörbultad efter fallet för att resa sig upp. Hans instinkter sa honom att de borde skynda. Men hans magkänsla sa honom någonting helt annat. Cogo brukade alltid lyssna till sin magkänsla som ofta visade sig ha rätt. Djorgo tog nu beslutet att göra det samma. Han visste att han hade rätt om Ledzaherna. Det gällde bara att försöka bevisa det. Alla mest för Ledzaherna själva.

- "Djorgo..? Är vi döda?"

Den blåklädde cyborggen vände sakta blicken till sin lika mörbultade vän till höger om honom.

- "Jag tror inte det," svarade han lugnande. - "Annars hade vi nog vaknat upp på en varm strand och sett Prinsessan iklädd bikini komma emot oss."

- "Bikini!?"

Trots värken överallt höjde Haka blicken och stirrade på honom. Hade Djorgo blivit helt snurrig!? Hur kunde han ha sådana tankar om Prinsessan i en stund som denna!?

- "Du måste ha slagit i huvudet rejält!"

- "Är inte det ditt himmelrike?" frågade Djorgo ärligt. - "Det är mitt."

Haka var på väg att protestera när han plötsligt insåg att han inte hade något argument. Tvärt om.

- "Jo..." erkände han och kunde inte låta bli att le under den gröna hjälmen. Bilden av Prinsessan komma emot honom endast iklädd en bikini på en vacker strand kunde få honom att le i alla lägen. Och få honom att glömma hur mycket hans kropp värkte, vilket var Djorgos avsikt. Vilken bild som helst av Prinsessan Aurora kunde ge dem i det närmaste oövervinnerlig styrka.

- "Då är vi inte döda," konstaterade Haka och hans huvud föll, med ansiktet nedåt, ner i marken igen.

Djorgo satte sig upp. Att se Haka fortfarande ligga där oroade honom lite. Hade hans vän slagit sig värre än honom själv i fallet? Hakas brist på smidighet utsatte honom ofta för större risk för skador och värk än hans två andra kompanjoner. Men Haka var också oerhört uthållig och var en egen urkraft att räkna med. Han var inte den som varken gav upp eller besegrades så lätt. Trots det kunde Djorgo inte låta bli att känna oro när Haka fortsatte att ligga där.

- "Är du oskadd, Haka?" frågade han och vände sin vän på rygg så han skulle kunna se honom bättre.

- "Vet inte säkert," svarade Haka mumlande och tog sig för magen, som i samma stund gjorde ifrån sig ett bekant mullrande ljud. - "Jag är hungrig!"
Djorgo fnös till, men var ändå oerhört lättad. Han reste sig upp.
- "Då är det ingen fara med dig," konstaterade han och räckte Haka handen för att hjälpa honom upp.

Väl uppe på fötter höjde de båda blicken upp mot plattformen högt ovanför dem. Det brann fortfarande där uppe men elden hade redan börjat avta. Med råge hade de utfört sin uppgift. Den där antennen skulle aldrig mer störa någon kommunikation igen.

- "Tror du att Ledzaherna är arga på oss nu?" frågade Haka.
- "Onekligen!" svarade Djorgo med en tydlig sarkasm som inte ens gick Haka förbi. Den grönkädda cyborgerna sänkte blicken och började begrunda deras situation. Det var farligt för dem att stanna kvar här. Det skulle inte dröja länge innan Ledzaherna skulle leta efter dem här nere.

- "Vi borde kalla på våra skepp och sticka härifrån," föreslog han. De behövde inte bara sätta sig själva i säkerhet, de hade viktig information som de måste ge till Prinsessan. Djorgo nickade, det var en utmärkt idé. Men den var dessvärre inte genomförbar i denna stund. Och att fly här och nu var tvärt emot vad hans magkänsla sa åt honom att göra.

- "Det är försent för det," svarade han ångerfullt och hoppades att Haka skulle förlåta honom. Men Djorgo talade också sanning, det var redan försent att försöka fly. Han hade hört dem komma de senaste tio sekunderna.

I samma stund dök beväpnade Ledzahiska soldater upp ifrån alla håll. De kom både inifrån basen och ute ifrån grottan. De alla siktade på dem med sina gevär och omringade de två cyborgerna snabbt. Det fanns ingen utväg.

- "Ge upp eller dö!" beordrade en av dem hotfullt.

Haka fnös till och drog fram Hakakedjan på nytt. Han var kanske lite omtöcknad efter sitt höga fall men han skulle nog visa de här Ledzaherna vem som var starkast. Men i ögonvrån märkte han att Djorgo inte alls gjorde sig beredd för någon konfrontation. Hans långsmale vän verkade snarare ovanligt passiv. Tvivlade Djorgo på att de kunde besegra dessa soldater? Ledzaherna var kanske många till antalet, större i storlek och bar rustningar precis som de själva. Men cyborgerna hade mött betydligt större odds än det här och segrat, även utan Cogos hjälp.

Ledaherna slöt ringen runt dem allt mer. Detta bara sporrade Haka att ta till handling. Han ville sätta de här soldaterna i roströda rustningar på plats en gång för alla.

- "Kom igen, Djorgo!" uppmanade han. - "Vi kan ta dem!"

- "Nej."

Djorgo lade sin hand på sin väns axel och bad honom att lugna sig.

- "Inte nu och inte här, Haka. De är för många. Vi kan inte vinna den här fighten. Lägg ner ditt vapen."

- "Va!?"

Haka kunde inte tro sina öron.

- "Vad säger du? Ska vi ge oss?" utbrast han förfärad och kände sig nästan t.o.m. förnärmad. - "Prata inte strunt! Tror du verkligen att jag tänker ge mig!?"

Hakas protester kom inte som någon överraskning för Djorgo. Detta var inte första gången som den matglade och mycket envise cyborgerna vägrade att ge sig inför fienden. Men att göra så var ett taktiskt drag som gav dem större chanser att överleva, och att kunna föra allt de visste om Ledzaherna till Prinsessans kännedom. Om de valde att strida

i stället var risken stor att de inte skulle klara sig. Och Aurora skulle aldrig få veta vad de hade fått reda på här.

Dessutom hade Djorgo ytterligare en agenda med denna strategi. Men det var bäst att inte informera Haka om den just nu, hans vän var för exalterad för att ta till sig hans plan i nuläget.

- ”Vi ska bara lotsas ge oss,” förklarade Djorgo. - ”Än är vi inte förlorade. Lita på mig. Nu när kommunikationen är upprättad har vi en chans.”

Detta var ingen falsk förhoppning. Innan de hade tagit sig in i basen hade Djorgo satt Starcopper på att skicka ett meddelande. Antennen var nu förgjord så meddelandet kunde nu nå fram. Och Cogo fanns någonstans där ute. Allt de kunde göra nu var att vänta på kavalleriet som skulle komma. Om han nu bara lyssnade, det vill säga.

Djorgo lade försiktigt ned Rymdspjutet på marken, placerade bägge händerna bakom nacken och backade undan ett par steg för att visa Ledzaherna att han kapitulerade. Han spände blicken i Haka och uppmanade honom att göra detsamma, helst innan Ledzaherna kände sig allt för provocerade. Motvilligt lydda Haka honom. Han släppte Hakakedjan till marken och backade också undan och ställde sig intill sin vän med händerna på huvudet. Han visste inte varför Djorgo gjorde så här men han förstod att det måste finnas någon plan.

- ”Jag hoppas att du vet vad du gör,” mumlade han, fortfarande inte allt för glad över hur de hade valt att hantera situationen.

- ”Det gör jag också,” erkände Djorgo. Framst för Hakas skull hoppades han att han inte begick ett misstag.

- ”Ner på knä!”

Cyborgerna lydde och föll ner på knä, fortfarande med händerna på huvudet. Ledzaherna tog sig nu snabbt men försiktigt fram till dem. De hade sina vapen riktade mot dem hela tiden. En av soldaterna, att döma av gradbeteckningarna var han troligtvis något slags underbefäl, lutade sig hotfullt över dem med sitt laservapen riktat mot deras huvuden. Hans blick som stirrade mot dem genom visiret på hans rostfärgade hjälm, var allt annat än välmenad.

- ”Rör er inte, era cyborgkräk!” utbrast han varnande. - ”Våga inte ens andas!”

Snabbt skyndade två andra Ledzaher fram och grep tag i Hakas och Djorgos handleder och drog ner dem bakom deras ryggar. Deras händer låstes fast av någon slags avancerad handboja, exakt vad det var kunde de inte se. Den var kraftfull och täckte större delen av deras underarmar. Haka försökte omedelbart ta sig loss men insåg med en gång att det var totalt omöjligt, vilket förvånade honom. Det fanns inte mycket som kunde hålla en cyborg fjätrat men Ledzaherna hade uppenbarligen den teknologin. Hade ens Cogo haft styrkan att bryta upp denna handboja?

Väl bakbundna plockade andra Ledzaher upp deras vapen och såg genast till att föra bort dem från cyborgernas räckhåll. Dessutom plockade andra soldater av Haka hans sköld och t.o.m. Kalkylatorn från Djorgos bälte. De visiterade inte cyborgerna först, Ledzaherna verkade redan veta exakt var de skulle leta. Hur kunde de veta? Djorgo följde Kalkylatorn med blicken medan den togs ifrån honom. Ledzaherna skulle aldrig kunna komma åt informationen han hade lagrat i dess minne eller ens kunna använda den, de skulle aldrig kunna knäcka krypteringen som han klokt nog hade skapat upp i kommandocentralen tidigare. Men de kanske, i värsta fall, fick för sig att förstöra Kalkylatorn i stället och det var inget som Djorgo önskade. Inte bara för att han inte ville

förlora den men den militära ockupationsplanen som fanns lagrad i Kalkylatorn var det enda sanna beviset de hade. Om det gick förlorat, vem skulle tro på dem?

Djorgo fortsatte att studera deras fångvaktare noggrant. Ledzahernas beteende visade tydligt att de var överdrivet nervösa och att de inte vågade ta några risker. Trots att han själv och Haka nu var både bundna och avväpnade var de ändå fruktade av dessa betydligt större varelser med tillgång till avancerad teknologi. Och underbefälet visade liknade förakt mot dem som Lord Topha hade gjort tidigare på Great King. Deras rädsla, paranoja och fördomar måste ha ett samband.

Utan dröjsmål fördes cyborgerna nu som fångar tillbaka in i basen av en stor eskort av beväpnade soldater. Ledzaherna var inte precis försiktiga i sin hantering av dem. Deras grepp var hårdhänt och Haka och Djorgo i det närmaste mer föstes eller släpades framåt än att de tilläts att gå på egen hand. De fördes in i ett stort rum utan fönster och högt i taket, hela tiden omringade av soldater. Dörren låstes bakom dem.

Haka hade en idé och tryckte sig så nära sin långsmale vän han kunde.

- ”Djorgo,” viskade han. - ”Om du avleder deras uppmärksamhet och avfyrar några av dina fickracketer kan jag säkert få upp dörren bakom oss med mina fotracketer.”

- ”Nej!” protesterade Djorgo viskande tillbaka. - ”Avslöja inte den sista arsenal vi har kvar. Och kämpa inte emot Ledzaherna såvida du absolut måste. Jag vill inte att du skadar dem.”

Haka kunde knappt tro det han hörde sin vän säga. Det enda som skulle vara ännu underligare var om Cogo bad om att visa barmhärtighet mot deras fiender också.

- ”Varför inte?” viskade han undrande. - ”Prinsessan är inte här, Djorgo. Och dessa typer är inte precis vänliga.”

Djorgo slängde en snabb blick över axeln. Soldaterna höll fortfarande på att ställa sig i formation omkring dem så deras viskningar drucknade än så länge i allt oväsen. Men för hur länge till?

- ”Att visa Ledzaherna medkänsla handlar inte bara om Prinsessans önskan, det kan vara vår allas enda räddning. Du måste lita på mig, Haka! Inga racketer!”

Djorgo hade definitivt något i åtanke. Men vad? Så länge han inget fick veta skulle Haka förbli tveksam till den här planen.

- ”Det är inte lite du begär,” mumlade han.

- ”Tysta!”

Att fångarna talades vid tolererades inte. Två av soldaterna bakom dem sparkade dem hårt på benen, precis vid knäveckan, för att åter tvinga ner cyborgerna på knä. Den oväntade smärtan och framför allt kraften i sparkarna fick dem båda att ropa ut i smärta, en smärta stor nog att tvinga dem att lyda. Soldaterna som hade sparkat till dem grep därefter tag om deras axlar så att cyborgerna inte skulle få idén att ställa sig upp igen eller försöka fly. Väl nere på knä igen plockades nu även hjälmarna av dem, nu när det fanns syre för dem att andas. Tydligt hade inte Ledzaherna för avsikt att döda dem, åtminstone inte än. Hjälmar, tillsammans med deras vapen, skölden och Kalkylatorn fördes till ett bord en bit längre bort i mitten av rummet.

I motsatta änden av rummet öppnades en annan dörr. Först in steg tre Ledzaher; Lord Topha, Amiral Jaihla och Abreah. De följdes av ytterligare soldater som fungerade som skyddande eskort. Främst marscherade Topha med bestämda steg. Hans ansikte uttryckte både vrede och tillfredsställelse på samma gång när han såg deras fångar.

Underbefälet, en sergeant, gjorde honnör till Jaihla och Topha och presenterade deras fångst för dem.

- "Lord Topha, vi har inkräktarna. De är säkrade och visiterade."

Tophas blick blev ännu mörkare när han nu kunde se fångarna i vitögat. Jaihla verkade mer oberörd och avvaktande, typiskt för en överbefälhavare. Men han verkade ändå allt annat än glad över att finna dem här. Alla Ledzaher stirrade på cyborgerna med aggressivt förakt, förutom en. Abreah, som höll sig en liten bit åt sidan i bakgrunden till vänster bakom Topha och amiralen, var den ende i rummet som gav Haka och Djorgo en medlidsam blick. Det var ingen tydlig bekräftelse men det gav Djorgo en gnutta förtröstan om att det han misstänkte om detta folk kunde vara möjligt. Och om han hade rätt fanns det hopp!

Topha steg fram till dem, hans lila mantel gungade majestätiskt efter hans bestämda steg. Med bägge cyborgerna tvingade ner på knä och med sina 2,50 meter tornade Topha sig upp över dem. Han ville skrämma dem, få cyborgerna att känna sig underlägsna honom, en tillfredställelse varken Haka eller ens Djorgo tänkte tillgodose. De hade mött betydligt farligare och mer skräckinjagande monster än det här. Ledzaherna var inte ens några monster. Däremot var de fortfarande farliga. Och just nu ganska uppretade.

- "Ser man på," utbrast Topha och flinade till en aning medan han tittade ner på de infångade cyborgerna framför honom. Just nu, avväpnade, bakbundna och nere på knä, var de inte så imponerande längre.

- "Är det inte Auroras lojala vakthundar, Don Haka och Sir Djorgo! Vet hon ens om att ni befinner er här?"

Leendet försvann medan Topha lade armarna i kors.

- "Vet Drottningen om att ni två just har blivit en stor säkerhetsrisk? Förmodligen inte."

Djorgo höjde blicken till honom.

- "Säkerhetsrisk?" undrade han trotsigt. - "För en bas som inte borde existera? En gömd bas som har stört och manipulerat all kommunikation in och ut ifrån Great Kings solsystem? Jag tror Drottningen skulle ha betydligt mer att invända mot det än vår närvaro här."

- "Just det!" tillade Haka, glad att Djorgo åter visade sitt vanliga jag.

Topha svarade inte. Cyborgernas trotsighet var irriterande och också barnslig i hans tycke. Men de båda hade ett övertag han inte kunde ignorera; det var betydligt mer troligt att Aurora skulle lyssna till dessa två än till vad någon Ledzaher hade att säga om saken. Han vände blicken till amiralen till vänster om honom.

- "Finns det något sätt att snarast få igång kommunikationsstörningen igen?" krävde han att få veta. Jaihla hade inga goda nyheter att ge.

- "Inte utan en ny antenn, Min Lord," svarade han. - "Inte i den enorma omfattningen som det krävs för ett helt solsystem. Och det skulle dröja veckor innan en ny parabol skulle finnas på plats."

Topha knöt nävarna i frustration. För varje timme, för varje minut, ökade deras problem. De kunde inte vänta veckor! Lord Nehr hade varit ytterst tydlig med att Aurora inte under några omständigheter fick veta sanningen om deras närvaro på Great King, än mindre på denna måne. Om äkta kommunikation, som inte kontrollerades av dem, åter obehindrat kunde färdas till och från detta solsystem kunde framförallt de tre cyborgerna utgöra en stor fara för dem. Två av dem hade redan här och nu bevisat att Nehr hade rätt. Tyvärr hade ingen någon aning om var den farligaste av dem tre just nu befann sig. Varken han eller hans skepp hade observerats sedan han hade anlänt till Great King igår kväll. Just nu

var Topha osäker på vem han skulle frukta mest; Lord Nehr som säkerligen skulle bestraffa dem för detta pinsamma nederlag eller Jan Cogo vars oberäknlighet och kriminella tendenser utgjorde en fara för dem alla.

Han observerade de två inkräktarna noga och länge. Den redan mycket prekära situationen hade nu utvecklats till rena mardrömmen. Fanns det ingenting som längre kunde kontrolleras eller hanteras? Dessa förbannade cyborger!

- ”Det var dumt av er att komma hit. Mycket, mycket dumt,” sa Topha tillslut efter en längre stunds tystnad. - ”Så dumt att vi inte kan garantera er fortsatta säkerhet.”

Djorgo sa inget men han studerade Topha noga. Vad var den sanna meningen med dessa yttrade ord? Var det ett seriöst hot? Eller ett sätt att dölja den enorma rådvillhet som verkade besitta hela det Ledzahiska folket? Särskilt deras ledare?

Topha vände plötsligt uppmärksamheten till de vapen och föremål som de hade konfiskerat från fångarna. Han studerade dem med blandad förtjusning där de låg utplacerade på bordet. Han började med Hakas först.

- ”Så detta är den berömda Hakakedjan!”

Topha lyfte upp morgonstjärnan för att titta närmare på den. Genast konstaterade han hur tungt vapnet var, tyngre än vad han hade räknat med. Det krävdes en hel del styrka att hantera detta närstridsvapen. Men något om detta avslöjade han inte, ovillig att ge fångarna minsta fördel på hans egen eller Ledzahernas bekostnad. Han slängde ett öga mot den kortvuxne cyborgen i grön rustning för att se reaktionen. Haka muttrade något ohörbart. Han tyckte mycket illa om att denne fördomsfulle och högfärdige Ledzaher fingrade på hans vapen. Frustrerad försökte han åter igen bryta sig ur bojorna som fjättrade hans händer bakom ryggen men det var omöjligt att få upp dem. Det hindrade dock inte Haka från att fortsätta försöka i alla fall.

Topha lade abrupt tillbaka Hakakedjan på bordet och fortsatte vidare till ett annat vapen som fascinerade honom mer.

- ”Och Rymdspjutet, ett mycket elegant vapen!”

Den här gången var det inget hån från Tophas sida, han menade det verkligen. Det treuddade skjutvapnet var aningen för litet för honom men det var den enda nackdelen. Precis som med Haka slängde Topha en blick mot Djorgo när han plockade upp hans vapen och tittade på det närmare. Djorgo mötte hans blick men varken sa eller uttryckte någonting. Han visste att Topha försökte provocera honom och det skulle han inte lyckas med.

När han inte verkade orsaka någon reaktion hos den blåklädde cyborgen vände Topha blicken mot något helt annat som låg intill på bordet.

- ”Aha, naturligtvis.”

Kalkylatorn fick gott och väl plats i Tophas handflata. I ögonvrån märkte han att den blåklädde cyborgen nu verkade aningen mer oroad än när han hade studerat dennes vapen. Det var reaktionen som Topha hade hoppats på, att göra fångarna osäkra och nervösa.

- ”Inte så elegant, kanske, men inte desto mindre magnifik,” fortsatte han medan han studerade den lilla superdatorn från alla dess vinklar. - ”Men nu när jag håller den i min hand trodde jag faktiskt att Kalkylatorn skulle vara större.”

- ”Ni verkar veta ganska mycket om oss och våra vapen.”

Det var ingen fråga från Djorgos sida, snarare ett konstaterande. Men han var noga med att få det att framstå som en fråga i hopp om att Topha omedvetet skulle ge dem mer

information. Dessutom resulterade det i att Topha lade tillbaka Kalkylatorn på bordet, vilket var precis vad Djorgo mest av allt hade hoppats just nu. Han var osäker på om Ledzaherna visste om att Kalkylatorn bar på vital och, för dem, känslig information som de inte ville skulle bli känd. I vilket fall, han ville helst undvika att se sin kära ägodel förintad. Strategin nu var att leda Ledzahernas uppmärksamhet åt andra håll. Och att få veta ännu mer om dem.

Topha log överlägset åt Djorgo. Den långsmale cyborggen med det långa, svarta håret trodde att han var så märkvärdig. Det fanns ingenting hos honom, eller hos hans två kumpaner, som kunde överraska eller imponera på dem.

- ”Vi är mycket informerade om cyborger i allmänhet och om er i synnerhet, Sir Djorgo,” förklarade Topha. - ”Vi har observerat er under en mycket lång tid, flera år för att vara exakt. Vi vet allt vi behöver veta om er.”

Både Haka och Djorgo tittade undrande först på varandra och sedan upp mot den Ledzahiska ledaren. Tophas avslöjande var förbryllande. Djorgo tvivlade inte på att det var sant, Tophas självförtroende var för övertygande för att vara en lögn. Men han förstod inte hur detta folk hade kunnat få tag i så mycket information om dem under så lång tid utan att de själva ens hade märkt något eller ens vetat om Ledzahernas existens innan de hade blivit inbjudna till Prinsessans bröllop. Såvida inte Ledzaherna i sin tur hade fått informationen från någon annan. Det hade nämnts någonting om inspelningar tidigare under det hemliga mötet som han själv och Haka hade tjuvlyssnat på.

Hur det än låg till lade Djorgo märke till en sak till i Tophas avslöjande; en allt för överdriven självsäkerhet. Topha tyckte sig tro att de inte behövde veta mer om dem, att han hade vunnit en seger här genom att fånga honom och Haka och tro att det räckte. Om Ledzaherna verkligen hade studerat dem så noga som Topha påstod borde de veta att det krävdes betydligt mer än det här för att segra över dem. Ingen soldat hade än så länge förhindrat deras förmåga att avfyra sina respektive dolda raketerna i deras rustningar. Visste Ledzaherna ens om deras dolda vapen? I nuläget var det ingenting som tydde på det. Och även utan sina raketer var de båda fortfarande en kraft att räkna med, fångade och bakbundna eller ej. Vad det gällde Haka och Djorgo hade de för närvarande bara blivit sinkade, inte besegrade. Om Ledzaherna verkligen visste allt om dem borde de veta detta också. Men deras nuvarande självsäkerhet tydde på motsatsen.

Lord Topha flinade roat till åter igen när han lade märke till Hakas fortsatta förtvivalade ansträngningar att komma ur bojorna.

- ”Bland annat, ni kan ni ta och ge upp att försöka ta er ur de där handklovarna,” påpekade han självsäkert till sina fångar. - ”Inte ens er fysiska styrka är tillräcklig för att bryta upp dem.”

Djorgo nickade svagt åt sig själv. Han förstod varför Haka fortsatte att försöka men själv insåg han att det var meningslöst att slösa energi på att försöka bryta sig ur dessa bojar. Ledzaherna kände till deras vapen och deras styrka, även om kanske inte allt. Och de var ganska duktiga på att mäta sig mot dem. De hade skjutvapen som kunde orsaka dem stor skada, t.o.m. kanske döda dem. De hade en väl utbildad och utrustad militär och flotta. De hade specialanpassade bojar som kunde stå emot deras cyborgförbättrade styrka. Och ändå fruktade dessa varelser dem. Och ännu viktigare, de fruktade Nehr. Djorgo kunde inte glömma vad han hade hört Lord Topha säga tidigare, att ingenting som Ledzaherna hade eller kunde göra kunde stoppa Nehr, än mindre döda honom. Detta var en vetskap av mycket stor betydelse. Kanske inte så underligt att Ledzaherna var så nerviga.

- ”Så... var är den tredje?” frågade Topha tillslut. - ”Var är Jan Cogo?”

Djorgo kunde inte hålla tillbaka sitt svaga leende. Han hade anat att Cogo var den verkliga anledningen till varför Ledzaherna och Topha speciellt verkade vara så nervösa, förutom deras fruktan för Lord Nehr.

- ”Som om vi skulle berätta det!” svarade Haka trotsigt. Varken han eller Djorgo kunde svara på Tophas fråga men även om de hade det så skulle de ändå inte avslöja var Cogo befann sig.

Tophas blick smalnade och hans hela uppsyn blev mörkare. Vad än dessa cyborgar höll på med så var detta ett spel som han inte hade råd att förlora, och han tänkte göra allt för att se till att så inte skedde. Om de testade hans tålmod skulle de snart få lära sig att Ledzaherna också visste hur man kunde orsaka smärta, även mot någon så fysiskt förbättrad som en cyborg. Han slängde en snabb blick till serganten, som i sin tur lydde utan att blinka.

Ett hårt slag från baksidan av ett gevär träffade Haka strax ovanför tinningen på hans vänstra sida. Slaget var mycket smärtsamt men inte tillräckligt för att få honom att förlora medveteandet. Haka skrek ut i smärta och han föll handlöst åt höger. Trots att han själv hölls nere på knä lyckades Djorgo röra sig snabbt för att ta emot sin vän mot axeln så att han inte skulle falla till golvet. För ett kort ögonblick fick de båda vännerna ögonkontakt. Haka verkade vara okej under omständigheterna, han hade tagit emot betydligt hårdare slag än så här t.o.m. från Cogo. Men att se sin vän bli misshandlad utan anledning väckte Djorgos egna ilska.

- ”Det där var onödigt!” ropade han ut i protest till sin väns försvar. Djorgo hade fruktat detta. Han hade hoppats att Ledzaherna skulle vara mer resonabla än att ta till våld. Men de var rädda och desperata. Men det var ändå ingen ursäkt. Haka var redan avvärpnad, fångad och nere på knä, de hade ingen anledning att slå honom.

- ”Att ni tog er in hit var onödigt,” svarade Topha kallt, oberörd av Djorgos protest. - ”Ni har måhända slagit ut vår kommunikationstörning men till ingen större nytta. Och nu har ni två gett mig ett smärre problem; vad exakt vi ska tvingas göra med er. Vi är inte särskilt förtjusta i spioner och sabotörer, speciellt inte om de är cyborger.”

Han lutade sig aningen närmare ner till de två fångarna.

- ”Så från och med nu råder jag er att inte bråka,” fortsatte Topha varnande. - ”Ni har ställt till med stort besvär redan. Om ni inte samarbetar kommer ni snart att få lära er konsekvenserna. Jag frågar bara en gång till; var är Cogo?”

Den här gången var det Djorgo som svarade.

- ”Det vet ni lika väl som vi.”

- ”Som ni vill.”

Förbannade, envisa cyborger! Topha förstod att han borde ha vetat bättre än att tro att dessa två skulle vilja samarbeta. Ändå behövde det inte vara omöjligt att cyborgerna faktiskt inte visste var Cogo höll hus. Den där unge hetsporren kunde inte kontrolleras av någon, varför skulle ens hans två kumpaner lyckas ha ordning på honom? Men oavsett om Sir Djorgo talade sanning eller om han spelade dum för att vinna tid så hade situationen nu blivit än mer allvarlig.

- ”Sätt ut vakter överallt,” beordrade Topha till samtliga närvarande befäl och underbefäl. - ”Om Cogo inte redan är här så kommer han garanterat hit snart.”

En del soldater gav sig av omedelbart medan resten stannade kvar. De vågade inte minska säkerhetsstyrkan runt fångarna allt för mycket. Topha vände sig till Amiral Jaihla.

- ”Tyvärr kan jag inte stanna, jag måste återvända till Great King och närvara vid ceremonin,” muttrade han, redo att ge sig av. - ”Lord Nehr kommer inte att uppskatta det här fiaskot.”

Haka spärrade upp ögonen. Han hade nästan glömt.

- ”Bröllopet?” utbrast han. - ”Djorgo!”

Djorgo visste vad Haka menade. Prinsessan var fortfarande omedveten om sanningen och allt som hände. Och hon var ensam. Hon var redan fången i Nehrs och Ledzahernas grepp av lögn och våldsamma ambitioner. Hon var på väg att luras in i ett äktenskap som var allt annat än byggt på kärlek och respekt. Även om Cogo kanske fanns i hennes närhet visste inte han mer än vad hon gjorde. Och inte ens Cogo kunde möta Ledzahernas fulla styrka helt på egen hand.

- ”Lord Toph, vänta!” ropade Djorgo i hopp om att hindra den Ledzahiske ledaren från att ge sig av. - ”Vi såg era ockupationsplaner. Varför ska Nehr gifta sig med Drottningen när ni ändå tänker ta över hela planeten?”

Toph vände sig mot dem. Så, de erkände alltså att de också var spioner. De visste för mycket. Men det spelade mindre roll nu, de skulle inte komma någonstans nu när de hade dem fånglade.

- ”Vad ni än tror så är vi inga skurkar. Vi vill helst undvika alla former av blodspillan,” förklarade han. - ”Giftermålet är en långsammare men betydligt fredligare väg att genomföra vår herres planer. Vi föredrar att i första hand övervinna Aurora till vår sida, inte tvinga henne. När hon väl inser situationen är jag säker på att hon kommer att var förnuftig. Strategin ni såg är bara en säkerhetsåtgärd ifall något skulle gå snett, vilket jag vill påstå att det nu har.”

Tophas tonfall blev hårdare.

- ”Så typiskt av er att anta att vi är här för att invadera. Ni kunde inte ha mer fel om oss. Vår flotta och armé är här för att skydda Great King mot yttre hot, hot som ni två! Ni två och er kriminelle kumpan i rödvit rustning! Jag är rädd för att tack vare era dumheter så är det just blodspill vi nog kommer att få.”

Djorgo fnös till. Det var samma föraktfullhet och fördomar igen från Tophas sida. Speciellt riktat mot Cogo. Och det var underligt för så vitt de visste hade Cogo och Toph aldrig träffats. Var kom detta riktade hat mot cyborger ifrån?

- ”Det sanna hotet mot Great King är det ni ser i er egen spegelbild!” svarade Djorgo. Han ville inte provocera Ledzaherna men här och nu kunde han inte hålla tyst. Om Ledzaherna så desperat letade efter en fiende kunde de börja med att titta inåt. Hur de hade fått för sig att de tre cyborgerna, som hade fört Prinsessan Aurora säkert hela långa vägen från Jordan till Great King, nu var den största faran mot henne gick bortom allt förstånd. Speciellt eftersom de påstod att de visste allt om dem. Men Djorgo kunde gissa sig till vem som förmodligen hade lurat i dem denna dårskap. Desperation och rädsla kan tvinga vem som helst att tro på vad som helst. Rädsla och förundran var en farlig men samtidigt effektiv kombination. Vem än Lord Nehr egentligen var så var han genialisk.

Haka rynkade pannan och knöt ihop händerna i ilska. Han kanske var bakbunden och bevakad av soldater som tryckte ner honom på knä men han var allt annat än besegrad. Han själv och hans vänner blev hotade av dessa Ledzaher. Men framför allt var Aurora i fara. Han skulle aldrig så länge han fortfarande kunde dra ett andetag acceptera att någon eller något hotade henne. Han skulle utan minsta betänklighet ge sitt liv för att beskydda henne. Haka älskade henne och det var hans plikt att skydda henne, en plikt med stor ära men också med lika mycket betydelse. Aurora betydde liv och fred för dem alla i

Vintergatan. Hans leriga hemvärld hade åter blivit vacker och välmående efter att galaxenergin hade återställts, precis som Prinsessan hade sagt. Hennes vänliga leende, hennes vackra själ spred verkligen ljus till alla som berördes av henne. Hela Universums mörkaste makter kunde ställa sig i hans väg, om de vågade! Han skulle knacka ner dem allihop om det så behövdes. Det spelade ingen roll vad Djorgo bad honom att inte göra mot Ledzaherna, om de innebar en fara för Prinsessans liv skulle de få betala med sina! Ingen skada fick orsakas henne – aldrig!

- ”Om ni går i närheten av Prinsessan Aurora så är det blodspill ni garanterat kommer att få!” ropade Haka ut i vrede, hans gälla röst ekade i hela rummet.

Styrkan kom inifrån, från hans övertygelse och lojalitet till hans vänner, från hans kärlek till Prinsessan. Det var fortfarande omöjligt att bryta sig ur handbojorna men de soldater som envist ville hålla honom nere på knä var inte lika motståndskraftiga. När Haka plötsligt och kraftfullt lyckades ta sig upp på fötter föll de två soldater som hade hållit honom fast omkull, förvånade, chockade. Samtliga i rummet var det, utom Djorgo som visste vilken urkraft Haka kunde vara om han bara blev tillräckligt motiverad. Att se Hakas motståndskraft var en lättnad men däremot inte det illa valda tillfället att visa upp den. Men Djorgo hann varken säga eller göra någonting för att få Haka att lugna sig. Topha hade redan gett ordern med en enkel gest.

Fem Ledzahiska soldater, inkluderat sergeanten, gav sig på Haka med full kraft. Deras storlek och antal blev snabbt övermäktigt för Haka. När han fortfarande var bakbunden hade han ingen chans. Men ganska snabbt stod det klart att de fem soldaterna hade inte bara avsikten att lugna och säkerställa fången. Alla fem slog och sparkade honom medan de tryckte ner honom i golvet.

- ”Sluta!” utbrast Djorgo i protest, förfärad av det onödiga övervåld som hans vän utsattes för. - ”Låt honom vara!”

Men ingen lyssnade. Djorgo hölls fast av andra medan de fem soldaterna fortsatte misshandeln, både med händer och fötter men ibland också med deras gevär. Hakas smärtsamma rop och stönanden ekade i rummet. Han hade ingen chans att ta sig upp eller att värja sig. Allt han kunde göra var att uthärda.

Topha vände blicken till Abreah som förfärad bevittnade misshandeln. Topha visste varifrån hans svågers medlidsamma ansiktsuttryck kom ifrån. Men det var ett medlidande som var felriktat. Att visa dessa cyborger medlidande skulle inte ge dem något tillbaka. Hela det Ledzahiska folket hade redan lärt sig den läxan den hårda vägen.

- ”Ser du nu, Abreah? De är svaga. Och framför allt opålitliga,” förklarade Topha lugnt men med bestämdhet. - ”Vi kan inte lägga vår tillit till dem. De kan inte hjälpa oss.”

Abreah slet blicken ifrån prygelns och såg sin ledare, hans svåger, i ögonen. Om det verkligen hade bildats en klyfta mellan dem båda sedan Nehr hade anlänt till deras planet så hade den aldrig varit bredare än nu! Tårar föll nedför Abreahs ansikte. Han skämdes över att vara en Ledzaher i denna stund. Var det slutligen detta de hade kommit att bli? Hade det verkligen gått så långt att deras eget folk hade sjunkit så här lågt? Och Topha lät det ske!? Vad som hände i detta rum här och nu, utfört av deras egna soldater, var inte bättre än de gräsligheter som Nehr utsatte dem för. Just nu var de inte bättre än honom.

- ”Vi ger dem ju ingen chans!” påpekade Abreah. Hans röst var fylld med avsky.

Topha var på väg att tillrättavisa honom ytterligare när en ny röst bröt igenom och hördes högre än alla andra i rummet. Det var Djorgo.

- ”Jag sa, låt honom vara!”

Han var i sanning inte som Cogo. Djorgo var en utbildad soldat, han värderade disciplin och hade lärt sig att kontrollera sina känslor. Hans cyborgnetiska styrka var vigd till att tjäna. Han trodde på fred, inte krig. Men han hade också blivit cyborg och soldat för att försvara dem som inte kunde försvara sig. Åsynen av hur hans gode vän misshandlades framför hans ögon, speciellt på ett sådant fegt sätt, fick Djorgos bågare att rinna över. Han hade trott sig se godhet hos Ledzaherna men nu var hans syn i det närmaste nattsvart. Han kunde inte tolerera vad som försiggick en sekund till oavsett konsekvenserna. Vreden gav honom en styrka som Djorgo själv knappt visste att han hade. Med all kraft slog han undan sina egna fångvaktare med axlar och rygg. Väl uppe på fötter hoppade Djorgo upp i luften och levererade flera graciösa och välplacerade sparkar mot de soldater som kom emot honom för att få stopp honom. När dessa hade fallit till golvet fortsatte Djorgo vidare utan uppehåll mot de fem som gjorde hans vän så illa. Med sin rygg först flög han på den närmaste av dem. Ledzahren, trots sin egen rustning, skrek ut i smärta av den oväntat hårda stöten och föll åt sidan. Nej, Djorgo var kanske inte som Cogo, och kanske var det tur för Ledzaherna just nu för Cogo hade garanterat gjort slarvsylta av dem, eller åtminstone försökt. Men Djorgo hade en hel del egen styrka att komma med. Samt även smidighet och snabbhet. Flera soldater försökte fånga honom men de var för långsamma. Och de slogs alla omkull av denne bakbundne cyborg. På bara några sekunder började oro och t.o.m. fruktan gro i deras hjärtan och flera av Ledzaherna var osäkra hur de skulle agera härnäst.

Bara en av Hakas misshandlare var kvar, sergeanten. Han och Djorgo mötte blickar för ett kort ögonblick. Djorgos ögon var mörka. Han brydde sig inte om att sergeanten måhända lydde order. Det var en dum order given av en fördomsfull och pressad politiker, det var en kriminell order. Djorgo kunde och förstod en soldats hederskodex och det borde den här sergeanten göra också. En bra soldat kunde skilja på rätt order och felaktiga order. Deras hantering av Haka var långt överdriven och kunde inte ursäktas. Det fanns inga skäl för dem att behandla honom så grovt som de hade. Sergeanten rörde inte längre Haka men han hade heller inte dragit sig undan. Så länge han inte gjorde det var Djorgo inte färdig. Att han gick emellan skulle inte förhindra Ledzaherna att fortsätta sitt vidriga beteende om de valde den vägen, det visste han, inte så länge han själv och Haka förblev fångar. Men han ville ge dem en läxa och därmed förhoppningsvis avskräcka dem. Och ge Haka lite åter rättelse, om än bara för stunden. Men framför allt skydda honom. Just nu var allt annat sekundärt.

Sergeanten hann knappt mer än att blinka. Han var en stor karl, även för en Ledzاهر. Men hans storlek hjälpte honom inte mot Djorgos snabbhet och beslutsamhet. Han räknade med att cyborgen skulle attackera honom på liknande sätt som mot hans kamrater men där tog han miste. Djorgo använde en annorlunda taktik. Han kastade sig mot sin stora fiende men i stället för att hoppa upp i luften som sergeanten förväntade sig sjönk Djorgo snabbt ner på knä och gled inunder honom. Detta skapade förvirring och gjorde det svårare för sergeanten att få tag i honom. Med stöd av sina bakbundna händer lutade Djorgo sig bakåt mot golvet och tryckte ifrån och tog sats. Hans bågge fötter var nu fria att leverera en välplacerad kraft rätt i magen på sergeanten. Den storvuxne Ledzahren vrålade både chockad och i smärta när han handlöst sparkades högt upp i luften, bort från Haka. Han togs emot av sina kamrater och var inte skadad, men samtliga Ledzاهر runt omkring var perplexa och osäkra hur de skulle hantera situationen.

Djorgo brydde sig inte om deras förvirring. Allt av betydelse just nu var hans vän.

- ”Haka?”

Han hukade sig ner till sin vän. Haka låg med ansiktet ner i golvet och verkade inte längre röra sig. Djorgo blev otroligt lättad när Haka plötsligt öppnade ögonen och tittade på honom. Han möttes t.o.m. av ett svagt leende.

- ”Djorgo, jag klarar mig,” mumlade Haka med svag röst. - ”Utsätt dig inte för fara för min skull.”

Det var uppenbart att Haka hade ont, riktigt ont. Han hade tagit en rejäl prygel och var försvagad. Men han var fortfarande vid medvetande och Djorgo såg lyckligtvis inget blod. Han var glad att han hade agerat i tid.

Han log tillbaka och vidrörde stöttande Hakas grönsvarta axelskydd med sina bakbundna händer.

- ”Jag skulle göra betydligt mer än så för din skull, min vän,” svarade han. Hakas svaga leende spred sig. Han visste att det var sant det som Djorgo sa. De skulle aldrig överge varandra.

- ”Jag vet...” svarade han tacksamt. - ”Detsamma...”

Nu beväpnad steg den Ledzahiske sergeanten fram till fångarna på nytt, omgiven av sina kamrater. Han var rasande och förödmjukad. Han hade inte fått order ifrån Lord Tophä att döda cyborgerna och han tänkte inte överstiga sitt bemyndigande men han tänkte inte tillåta fångarna en ny chans till uppror en gång till. Ursinnig riktade han sitt gevär mot Djorgos huvud. Om cyborgens försökte göra något en gång till skulle han få betala med sitt liv!

- ”Vad sa jag tidigare om att ens våga andas!?” frågade han.

Djorgo vände blicken sakta mot sergeanten.

- ”Era hotelser skrämmer mig inte,” svarade han bestämt. - ”Bara ynkyggar ger sig på den som redan ligger!”

Djorgo satt kvar hukad vid Hakas sida och visade tydligt att han tänkte fortsätta beskydda sin vän oavsett hur många vapen de riktade mot honom.

- ”Gör vad ni vill med mig men ni får inte göra Haka illa något mer, jag tillåter det inte!” varnade han tillbaka. - ”Jag ger gärna mitt liv för att skydda min vän. Skulle ni göra det samma?”

Djorgo såg samtliga av de Ledzahiska soldaterna i ögonen som befann sig nära nog. Om dessa soldater verkligen hade en hederskodex borde de alla skämmas. Och han tyckte sig se en viss skam i vissas ögon, eller att de åtminstone började fundera över vad som verkligen skedde i det här rummet. Det bevisade att de hade ett samvete, precis som han hade anat hela tiden.

Slutligen tittade Djorgo bort mot Tophä och spände blicken i honom.

- ”Eller skulle ni bara fortsätta att gömma er i skuggorna?” frågade han provocerande.

Han gissade att Tophä skulle förstå vad han menade. Och Djorgo hade rätt, Tophä flämtade förvånat till. Hur kunde cyborgerna veta så mycket?

Sergeanten steg närmare Djorgo.

- ”Tig, din fähund!” vrålade han och gav Djorgo en hård örfil. - ”Du tilltalar Ledzahernas ledare!”

Hans ansikte värkte men Djorgos beslutsamhet och övertygelse var i allra högsta grad intakt. Han ignorerade den våldsbenägne sergeanten, han var ändå bara den knutna näven bakom beslutsfattandet. Det var alldeles riktigt, det var Ledzahernas ledare han var intresserad av.

- ”Du, Tophä?” frågade Djorgo åter igen provocerande. - ”Jag trodde att Nehr var er ledare.”

Sergeanten var beredd att ge den uppstudsige cyborgerna en ny örfil men, med en enkel gest, beordrade Topha honom att stiga tillbaka. Han ville inte ge Sir Djorgo mer rätt genom att ge hans soldater fortsatt tillåtelse att bete sig ociviliserat. Dessutom var han angelägen att ta reda på just hur mycket dessa två cyborger visste.

- ”Jag hade befälet tills Lord Nehr kom till vår planet för flera år sedan,” förtydligade Topha. - ”Ledzah var hårt ansatt av den försvagade galaxenergin. Han förmådde oss att uthärda och att överleva. När galaxenergin senare återställdes fick han vårt folk att resa sig ur askan igen.”

Vad Topha berättade var den rosenröda, barnvänliga propaganda versionen av sanningen. T.o.m. Haka visste bättre.

- ”Det ger er ingen rätt att erövra och döda!” utbrast han och lyckades sätta sig upp intill Djorgo. - ”Och ännu mindre rätt att tvinga Prinsessan till någonting!”

- ”Giftermålet är helt och hållet Nehrs idé,” förklarade Topha, ovillig att ge ett tydligare svar på anklagelsen. - ”Vad han personligen har i åtanke med henne kan jag bara gissa.”

- ”Men det är väl just det som är problemet, inget av det här är er idé!” insisterade Djorgo. - ”Ni är inte allt för glada att en utböling bestämmer över er. Jag ser det i din blick, Topha, och vi hörde ert samtal tidigare.”

Topha flämtade till. Vad var det cyborgerna påstod!? Han vände sig till Jaihla och krävde ett svar. Amiralen hade försäkrat att de inte hade varit avlyssnade, ändå påstod denne cyborg motsatsen. Men Jaihla var lika förbluffad och hade ingen förklaring. Men hur spelade egentligen mindre roll nu. Cyborgerna visste om deras samtal och det gjorde Topha ännu mer nervös. Samtliga män och soldater i rummet var trogna till dem, inte till Nehr, och de alla kände till motståndsrörelsen. Men om det fanns endast en enda spion ibland dem eller om bara en skvallrade så var de alla förlorade. Abreah, å sin sida, enbart nickade lugnt för sig själv. Hans antaganden om de tre cyborgerna visade sig hittills vara sanna och han var nu ännu mer övertygad om att detta var den efterlängtda möjlighet som deras folk så länge hade väntat på.

- ”Den här planen att invadera Great King, den har inte ert folks stöd,” fortsatte Djorgo, med avsikten att vara provokativ men tillika sanningstalande. - ”Det är enbart Nehrs påhitt, eller hur?”

Samtliga, inte minst Topha, stirrade på honom medan han fortsatte att tala. Djorgo mötte hans blick och talade nu direkt till den Ledzahiske ledaren.

- ”Du lyder order för att du måste, för att du fruktar Nehr och hans vedergällning mot ert folk, inte för att du är lojal till honom eller delar hans ambitioner. Ni verkar ha betydligt fler skäl att hata honom än vad vi har. Ni har en imponerande armé och dugliga soldater. Så varför fruktar ni honom? Varför räds ni denne ende person?”

Det var plötsligt knäpptyst i rummet. Medveten att alla lyssnade tittade Djorgo runt till alla han kunde få ögonkontakt med. Hans nästa fråga var till dem alla.

- ”Vad har ni gett honom som har gjort honom så mäktig?”

Det var en fråga som han ännu inte hade fått svar på efter att ha tjuvlyssnat på de tre Ledzaherna tidigare. De hatade Nehr men påstod att de hade ingenting att sätta emot honom, trots en stark militär och väl utvecklade vapen och teknologi. Det var något i det tidigare samtalet som hade fått Djorgo att reagera. Ledzaherna hade gjort eller gett Nehr någonting i god tro efter hans första ankomst till deras planet, någonting som sedan dess hade gett honom en enorm fördel och verkade nu, i kombination med hans mutation p.g.a. den obalanserade galaxenergin, göra honom i det närmaste oövervinnerlig. Och likadant hade skett förra gången galaxenergin hade varit försvagad. Topha hade

uttryckligen kallat Nehr för ett monster. Många bitar av pusslet hade fallit på plats utom denna avgörande bit som verkade vara svaret till mysteriet. Men vad? Resten av pusslet var omöjligt att tyda utan denna viktiga, saknade bit. T.o.m. i god tro hade Tophä tidigare vägrat tala om saken högt, som om Ledzaherna förbjöds ta saken i mun trots att alla verkade känna till det.

Det verkade som om cyborgerna talade sanning. De hade tjuvlyssnat på deras samtal. Men de verkade ändå inte veta allt. Och Tophä ville fortsätta att ha det så. Han hade ingen avsikt att svara på Djorgos fråga. Och ingen annan fick svara honom heller.

- ”Tro mig, Sir Djorgo, tidigare än du önskar kommer du att bli varse,” var det enda svar han var villig att ge honom. Tophä knäppte sedan med fingrarna åt sergeanten och de soldater som bevakade fångarna.

- ”För bort dem.”

Soldaterna grep tag i cyborgerna och drog dem upp på fötter.

- ”Vänta!” utbrast Djorgo så högt han kunde och stretade emot. Om Ledzaherna vägrade lyssna kunde de alla vara förlorade, Prinsessan mest av alla.

- ”Tophä, lyssna på mig!” bad han. - ”Jag förstår att du bara försöker skydda ditt folk men att gömma huvudet i sanden och låta Nehr hållas kommer inte att rädda dem. Vi kan hjälpa er.”

Djorgos utropade förslag fick samtliga i rummet att stanna upp. Abreah skyndade fram till sin sväger. Han sa ingenting men den bestämt bedjande blicken bad Tophä om att åtminstone höra vad cyborgerna hade i åtanke. Tophä suckade. Nåväl, han kunde tillmötesgå Abreah så pass mycket i alla fall, även om han själv hade väldigt lite tilltro om saken. Han vände sig till Djorgo på nytt och gestikulerade till soldaterna att avvakta.

- ”Och varför skulle ni hjälpa oss?” undrade han.

Djorgo drog ett djupt andetag av lättnad. Det hade varit en stor chansning men Tophä ställde just nu kanske den viktigaste frågan han hade ställt på mycket länge. Det var synd att Ledzahen själv ännu inte förstod hur viktig hans egen fråga var.

- ”Därför vi kommer finns ett ordspråk som lyder; fienden till min fiende är min vän,” förklarade Djorgo. - ”Vår uppgift är att skydda Drottning Aurora och er är att skydda Ledzah. Vi alla vill åter se galaxenergin i balans. Det gör oss till allierade med ett gemensamt mål. Och med en gemensam fiende. Om vi går åt var sitt håll kan vi inte vinna men om vi kämpar tillsammans kan vi säkert övervinna och eliminera Nehr.” Cyborgerna talade logiskt men hade än så länge inte imponerat på Tophä.

- ”Eliminera? Alla dess tjugiga ord... Menar du inte *döda* honom?” frågade Tophä rakt på sak.

- ”Helst inte, Min Lord,” svarade Djorgo betydligt artigare och mindre provocerande än tidigare. - ”Men om det är det som krävs för att stoppa honom och beskydda Aurora, ja, då menar jag att vi måste döda honom!”

Tophä enbart nickade och lade armarna i kors medan han studerade de två fångarna ytterligare under tystnad. Cyborgerna kanske verkligen hade goda avsikter. Men i deras rådande situation var inga goda avsikter än så länge en realistisk lösning.

- ”Jag har alltid antagit att ni har varit en förnuftig man, Sir Djorgo. Det är synd att ni måste fördärva min illusion av er,” svarade Tophä besviket. - ”Om ni verkligen hörde vårt samtal tidigare borde ni veta att även om det skulle vara möjligt att döda Nehr så kan vi inte det utan att också döda oss alla som följd av det.”

- ”Jag hörde det,” bekräftade Djorgo. - ”Och jag delar Amiral Jaihlas uppfattning.”

Han kastade en snabb blick till amiralen på Tophas vänstra sida. Jaihla var långt mer lik honom själv. De måhända hade helt olika rang men de båda var ändå befäl och de båda hade studerat och utvärderat situationen på mycket likvärdiga sätt.

- ”Det kan inte vara möjligt att galaxenergin har valt Nehr att agera som ett extra medium med tillgång till dess krafter,” upprepade Djorgo vad Jaihla redan hade sagt tidigare till sin ledare. Han mötte Tophas blick på nytt.

- ”Jag förstår inte heller hur det kan hänga ihop men det måste vara en bluff, ett otäckt men väl genomtänkt bedrägeri från Nehrs sida för att garantera er lojalitet och kuva all form av revolt mot honom. Det är hans försäkring. Och att han måste ha en indikerar att han inte är oövervinnerlig. Jag och Haka skulle mer än gärna hjälpa er att finna den riktiga sanningen om detta mysterium.”

Haka tittade först förvånad på Djorgo. Men han insåg snabbt vad hans vän menade, vad Djorgo faktiskt hade hållit på med enda sedan de hade kapitulerat för Ledzaherna. Djorgo var ute efter att skapa en allians. Om Nehr verkligen var så mäktig som det påstods behövde de verkligen slå ihop alla sina krafter. Trots vad soldaterna tidigare hade utsatt honom för nickade Haka nu medstämmande till Djorgos förslag. Han var villig att hjälpa Ledzaherna också om det betydde att Aurora förblev i säkerhet. För hennes skull kunde han gå med på vad som helst.

- ”Men vi kan inget göra så länge ni håller oss bundna så här,” fortsatte Djorgo och syftade till bojorna som fortfarande höll honom själv och Haka fjättrade. - ”Släpp oss fria. Vi kommer inte att slåss mot er om ni släpper oss, jag ger er mitt ord. Våga lita på oss, Topha.”

Det var inte ofta Djorgo tiggde. Men för hela galaxens välmening gjorde han just det här och nu. Men var Topha villig att lyssna? Hade han modet att våga lita på dem?

Topha fortsatte att observera cyborgerna under en ny stunds tystnad. En del av hans hjärta ville verkligen lita på Sir Djorgo. Han ville verkligen tro att en allians dem emellan skulle kunna vara möjlig och att den verkligen skulle leda till en positiv utgång. Men talade Sir Djorgo å Jan Cogos vägnar också? Förmodligen inte. Och av bitter erfarenhet visste han allt för väl att Nehr helt enkelt inte kunde bli besegrad. Dessutom fanns det ingenting som garanterade honom att cyborgerna inte skulle vända sig emot dem så fort de släpptes fria. Ett hedersord var inte tillräckligt. Därför var Topha inte övertygad.

- ”Ni skulle gilla det, va? Att bli frisläppta så att ni kan få en ny chans att döda oss?” Djorgo flämtade förfärat till. Han trodde verkligen att han hade börjat nå fram till Topha tillslut.

- ”Nej!” insisterade han. - ”Ni misstar...”

- ”Jag har hört nog,” avbröt Topha kallt och gestikulerade till soldaterna som vaktade fångarna. - ”Tysta dem!”

- ”Nej, vänta..!”

Ett hårt slag vardera mot bakhuvudet fick både Djorgo och Haka att förlora medvetandet. De föll till golvet där de blev liggande.

Sergeanten riktade sitt gevär mot de medvetlösa fångarnas huvuden.

- ”Ska vi göra slut på dem med detsamma, Min Lord?” undrade han. Om Topha verkligen gav honom klartecken skulle han inte tveka.

Abreah grep tag i Tophas arm. Att inte anta cyborgernas erbjudande om en allians var redan ett stort misstag. Att utföra vad sergeanten föreslog skulle vara ett betydligt värre misstag ytterligare, ett som för alltid skulle vara oåterkalleligt.

- ”Toph... Jag ber dig!” sa han.

Att Abreah bad för cyborgernas liv var föga förvånande. Ändå blev Toph förvånansvärt berörd av sin svågerns bönande om att skona dem. Varför kunde han inte säga. Men det var inte bara känslor som rörde sig i hans tankar, det var även logik. Toph vägrade visa sig svag inför cyborgerna. De hade redan med sin trotsighet och blotta närvaro fått hans egna svagheter att visa sig öppet. Men han förstod att de än så länge var betydligt mer värdefulla levande än döda, av flera orsaker. Han vände sig åter till den väntande sergeanten.

- ”Nej,” beordrade han. - ”Om Cogo är i krokarna behöver vi dem levande. Dessutom, Lord Nehr vill ha dem alla tre, helst vid liv. De här två är ett perfekt bete. Lås in dem. Och se till att de *inte* har det allt för bekvämt.”

Sergeanten flinade. Hans ledare hade gett honom den näst-bästa ordern. Och det var gott nog.

- ”Med nöje, Min Lord.”